

0

วิจารณ์แห่งการล่มสลาย

การพิพากษาเริ่มขึ้นภายใต้ร่มเงาของต้นมะเดื่อ

ชายในชุดสีม่วงชอมช่อแหงนมองท้องฟ้าผ่านกิ่งก้านสีเขียว
ของต้นมะเดื่อ และเห็นท้องฟ้าสีครามเพียงเลื่อนราง

บุรุษผู้นั้นนวนนิกถึงทะเลสีคราม รวมทั้งร่องรอยของดวงดาว
ที่ร่วงหล่นและจมลง

ไม่ว่าเมื่อไร หนทางสู่สังหารกรรมก็พ่ายแพ้ต่ออำนาจเสมอ คนเรา
นั้นต้องการความยุติธรรม หาใช่หนทางพันทุกซ์

หนทางพันทุกซ์ยุติการพิพากษาและลบล้างความดีกับความ
ชั่วออกไปตลอดกาล ทว่าความยุติธรรมจะแยกแยะความดีความชั่ว
ก่อนจะพิพากษา...อย่างไรก็ตาม มนุษย์ที่กระหายอำนาจย่อม
ไร้ความยุติธรรม ถึงได้คิดสังหารพระเจ้าผู้สร้างพวกเขาขึ้นมา

ชายสวมชุดผู้พิพากษาสีน้ำเงินเอ่ยถามชายชุดสีม่วง

“เจ้าคือราชาของชาวยิวใช่หรือไม่”

“นั่นหาใช่สิ่งที่เราพูด แต่เป็นคำพูดของท่านต่างหาก”

ชายชุดสีม่วงตอบอย่างสงบนิ่ง

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าทำอะไรลงไปเล่า ประชาชนของเจ้าถึงได้เอาผิดเจ้า”

“ดินแดนของเราไม่ได้อยู่บนโลกใบนี้หรอก”

“เช่นนั้นเจ้าก็เป็นราชาสินะ!”

“เราเป็นราชาดังที่ท่านพูด เราเกิดมาเพื่อพิสูจน์ัจธรรม และมายังโลกนี้ก็เพื่อสิ่งนั้น ผู้ใดอยู่ในัจธรรม ผู้นั้นย่อมได้ยินเสียงของเรา”

การพิพากษาแสนสั้นจบลง

ชายขอมชื่อที่เรียกตัวเองว่าราชาถูกตัดสินประหารชีวิต เขาถูกเหล่าทหารนำตัวไปมัดไว้กับเสาและแทงด้วยหอกจนตาย ทหารนายหนึ่งใช้หอกยาวแทงสีข้าง ก่อนที่คนพวกนั้นจะถ่มน้ำลายใส่ร่างของเขา

หญิงสาวในชุดสีแดงทับด้วยเสื้อคลุมสีน้ำเงิน ประสานมือทั้งสองข้างคล้ายกำลังสวดภาวนาขณะที่เฝ้ามองการตายของเขา

หยาดเลือดหลังรินจากร่างกายที่ถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ ไม่ต่างจากเสื้อผ้าเก่าโหมม จนพื้นดินเปียกชุ่มเป็นเวลาสามวัน

ราชาผู้มาพิพากษาโลก สูดหายใจพ้นทุกข์ด้วยเลือดและเนื้อของเขา แล้วจากไปตลอดกาล

1

ใต้ท้องทะเลลึก

ยอนซูเลี้ยงปลาทะเลน้ำลึกไว้หนึ่งตัว

ดังนั้นในอะพาร์ตเมนต์ของเขาจึงมีตู้ปลาขนาดมหึมา ซึ่งแทบจะกินพื้นที่ห้องหนึ่งเลยก็ว่าได้

และต้องขอบคุณเจ้าปลาผู้เกลียดแสงสว่าง ที่ทำให้อะพาร์ตเมนต์ของยอนซูเหมือนคืนเดือนดับตลอดเวลา เขาใช้ชีวิตโดยไม่เปิดไฟสักนิด แม้แต่ไฟในห้องนั่งเล่นก็ปิดเอาไว้ เพื่อให้แสงที่ลอดเข้ามาตอนเปิดปิดประตูมีน้อยที่สุด ด้วยเหตุนี้ที่พักของเขาจึงมืดสนิท โดยเฉพาะในห้องที่มีตู้ปลานั้นคล้ายกับท้องทะเลลึกไม่มีผิด

ยอนซูตกหลุมรักปลาทะเลน้ำลึกมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ขณะที่เรียนสาขาวิชาสมุทรศาสตร์อยู่นั้น วันหนึ่งเขาได้เห็นคลิปวิดีโอในชั่วโมงเรียน ถ่ายโดยเรือดำน้ำไร้คนขับในระดับความลึกห้าพันเมตร ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อการสำรวจท้องทะเลลึก

วินาทีที่เห็นมัน เขาก็ตกหลุมรักห้วงทะเลดำมืดนั้นทันที

มหาสมุทรแสนลึกลึกลงนั้นช่างเหมือนกับจักรวาล รวากับโลกแห่งการหลุดพ้นอันมืดสลัว ปราศจากทั้งแสง เสียง และออกซิเจน

ดุจจักรวาลแห่งเงา และสิ่งมีชีวิตในท้องทะเลลึกที่เปล่งแสงตัวเอง เพื่อจำแนกกันและกันในความมืดมิดก็เป็นเสมือนดาวฤกษ์

เหล่าปลาทะเลลึกมีการเผาผลาญและเติบโตช้าตามอุณหภูมิ น้ำที่เย็นเยือก พวกมันใช้ชีวิตตั้งเป็นอมตะ และทั้งชีวิตก็แทบไม่ได้ เจอปลาตัวอื่น บ่อยครั้งที่มันต้องอดตาย เพราะแม้แต่เหยื่อก็กิน หายาก

แน่นอนว่าสิ่งที่ปกคลุมท้องทะเลลึกราวกับมานิสดำในห้วง อวกาศอันกว้างใหญ่ไพศาลก็คือความอángว่าง ต่อให้แหวกว่ายไป ทั้งชีวิตก็ไม่มีความหลุดพ้น

ยอนซูจ้องมองภายในตู้ปลา ปลาทะเลน้ำลึกของเขาค่อย ๆ กลืนกินความมืดมิดทีละน้อย และแหวกว่ายเข้ามาหาเขาอย่าง เชื่องช้า

ปลาขนาดเท่าฝ่ามือมีรูปร่างน่าพิศวง ลูกตาปูดโปนราวกับจะ หลุดออกมาได้ ลำตัวโปร่งใสจนแทบจะเห็นกระดูกและไส้ใน ทั้งยังมี หนวดงอกออกมาด้วย...มันเหมือนสัตว์ประหลาดมากกว่าปลาเสีย อีก และด้วยหน้าตาเช่นนี้ คนจึงเรียกมันว่า ‘ปีศาจแห่งท้องทะเล (Sea Devil)’ ส่วนชื่อวิทยาศาสตร์ก็ยาวและซับซ้อนเสียจนไม่มีใคร คิดจะจำมัน

ยอนซูตั้งชื่อเจ้าปลาดูนี้ว่า ‘โซรง¹’ เหตุผลก็ง่าย ๆ เพราะ ตาปูดโปนของมันดูเป็นประกาย และเหตุผลอีกอย่างก็คือ หน้ งสีน้ำเงินอมฟ้าที่เปล่งแสงของมัน

เมื่อจ้องมองเจ้านี้แหวกว่ายไปมาในห้องที่จมอยู่ในความมืด นาน ๆ ยอนซูก็มักรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในห้วงอวกาศที่ลึกลับ

¹มาจากคำว่า 초롱초롱하다 แปลว่า เป็นประกาย

พลังงานรอบ ๆ ไปโดยไม่รู้ตัว และความรู้สึกหดหู่อย่างรุนแรงก็จู่โจมเขา

ไม่รู้ทำไม แต่เขากลับชอบความรู้สึกนี้

ยอนฮูโดดเดี่ยวมาทั้งชีวิต แต่เมื่ออยู่กับเจ้าโชร่ง เขาคิดว่าทุกอย่างจะไม่ใช่เป็นไร อาจเป็นเพราะเขารู้สึกได้รับการปลอบโยนว่าปลาตัวนั้นก็โดดเดี่ยวเหมือนกับตน...ไม่สิ บางทีเขาอาจรู้ว่ามิเพียงปลาตัวนี้ที่จะอยู่เคียงข้างไปตลอด ก็ว่ากันว่าปลาทะเลน้ำลึกเป็นอมตะนี่นา

ว่าแต่...ถ้าเขาตายไป แล้วใครจะดูแลเจ้าโชร่งล่ะ ยอนฮูผลอกกังวลไปครู่หนึ่ง ก่อนจะระเบิดหัวเราะออกมา ใครจะต้องห่วงใครกันแน่ ในตอนที่คนบนโลกอยากจะเป็นปลากันหมด อีกทั้งตอนนี้แผ่นดินกำลังจมน้ำไปที่ละน้อย ไม่นานสักวันหนึ่ง เมื่อโลกนี้จมอยู่ในทะเล เจ้าปลาเนี่ยอาจจะได้กลับไปยังที่ที่มันเกิดมา ดังนั้นเขาจึงไม่ควรกังวลไปก่อนเลย

ติด!

ยอนฮูแตะบัตรพนักงานที่เครื่องอ่าน หลังจากไฟสีเขียวกะพริบหนึ่งครั้ง ก็ปรากฏชื่อ แผนกที่สังกัด และรูปถ่ายของเขาขึ้นมาบนหน้าจอ

[ฮันยอนฮู แผนกอนุรักษ์และขยายพันธุ์สัตว์ทะเลน้ำลึก ศูนย์วิจัยสัตว์ทะเลน้ำลึกแห่งชาติ]

เขามองชื่อแผนกที่ตัวเองเพิ่งได้รับคำสั่งให้ย้ายมาวันนี้ด้วยแววตาแห้งแล้ง

อันที่จริง เมื่อวานนี้เขายังสังกัด ‘แผนกวิจัยสัตว์ทะเลน้ำลึก’ อยู่เลย ในฐานะแผนกวิจัยเกี่ยวกับการดำรงชีวิตของสัตว์ทะเลน้ำลึก

ผู้ทำงานที่นี่จะศึกษาว่าสัตว์ในทะเลน้ำลึกสามารถใช้ชีวิตโดยไม่มีแสงและออกซิเจนได้อย่างไร

ปัจจุบันการศึกษาวิจัยสภาพแวดล้อมในทะเลน้ำลึกนั้นสำคัญมาก เพราะวันหนึ่งมนุษย์อาจจะต้องอาศัยอยู่ใต้ทะเลก็เป็นได้

ทว่าแม้หัวข้อการวิจัยจะสำคัญอย่างไร นักวิจัยส่วนใหญ่กลับหลีกเลี่ยงแผนกวิจัยสัตว์ทะเลน้ำลึก เนื่องจากบรรยากาศในห้องทำงานมีดีหม่นชวนหดหู่

แต่ยอนซูเป็นข้อยกเว้น หลังจากเขาสมัครเข้าไปในแผนกนั้นก็ปักหลักอยู่ที่นั่นตั้งหลายปีโดยไม่โยกย้ายไปไหน ทว่าจู่ ๆ ช่วงบ่ายเมื่อวานนี้เขาก็ได้รับคำสั่งให้ย้ายแผนก

เขาทั้งงทั้งโกรธ การแจ้งข่าวอยู่ฝ่ายเดียวนี้มันอะไรกัน แต่กินะ ในที่แห่งนี้มีอะไรที่ไม่ทำอยู่ฝ่ายเดียวบ้างล่ะ

เขาไม่ชอบแผนกอื่น โดยเฉพาะแผนกอนุรักษ์และขยายพันธุ์นั้น ยิ่งไม่พอใจเป็นพิเศษ ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมต้องมีแผนกแบบนั้น ทำไมมนุษย์ต้องมีส่วนร่วมกับการผสมพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตต่างสายพันธุ์ด้วยล่ะ ทั้งที่บางครั้งผลการวิจัยส่งผลให้เกิดเรื่องเลวร้ายในทุกวันนี้ แต่มนุษย์ผู้โง่เขลามักจะทำผิดซ้ำซากอยู่เสมอ

ยอนซูหยุดยืนปรับลมหายใจที่หน้าห้องผู้อำนวยการศูนย์อยู่สักพัก

ถึงอย่างไร หัวหน้าศูนย์ก็ไม่ใช่คนที่จะรับฟังคำขอยกเลิกการย้ายแผนกของเขา แล้วเขายังจำเป็นที่จะต้องไปเผชิญหน้ากับผู้ชายคนนั้นอยู่ใหม่

ผู้อำนวยการศูนย์ชื่อดังก็จนเป็นบุคคลที่ไม่ว่าเจอกันเมื่อไรก็ชวนให้ชนลุก เขานิศัยไม่ดีและบ้าอำนาจอย่างมาก จนถูกเรียกว่าจอมเผด็จการของศูนย์ มักจะข่มเหงรังแกพวกนักวิจัยเป็นประจำ

อีกทั้งยังชอบทำร้ายพนักงานจากบริษัทภายนอกที่มาช่วยดูแลงาน
ในศูนย์อยู่บ่อย ๆ

แต่ขณะที่ทุกคนล้วนสาปแช่งเขา กลับไม่มีใครแข็งข้อสักคน
นั่นเพราะเขามีเส้นสายในกองทัพ ที่ทำให้ได้มาเป็นผู้อำนวยการศูนย์
โลกมันก็เป็นแบบนี้แหละ เนื้อแท้ของ ‘ประเทศสัมพันธมิตร’ เมื่อ
แผ่นดินส่วนใหญ่จมอยู่ในน้ำ ก็มีเพียงผู้แข็งแกร่งเท่านั้นที่รอดชีวิต
และก่อตั้งดินแดนใหม่ขึ้นมา อาณาจักรที่ไร้ซึ่งความยุติธรรม เหลือ
แค่ความน่าเหม็น

หรือเขาจะยอมแพ้ดีนะ แต่ก็ไม่อยากย้ายไปแผนกอนุรักษ์
และขยายพันธุ์เลยจริง ๆ เขาคงต้องคว่ำพางเส้นสุดท้ายเอาไว้

หลังเถียงกับตัวเองเสร็จแล้ว เขาก็เคาะประตูห้องผู้อำนวยการ
ศูนย์แล้วเปิดมันซ่า ๆ

“สวัสดีครับ ผู้อำนวยการ”

คังก็จูนยื่นเอามือไพล่หลังพลาจ้องมองหน้าต่างบานใหญ่
ที่ทำจากกระจกทั้งบาน

ผู้อำนวยการศูนย์คนนี้มีตาหลังด้วยนะ ดังนั้นจังก์มหัศจรรย์
เคาะพอย่างนอบน้อมซะ ไม่อย่างนั้นอาจจะเจอเรื่องเลวร้ายก็ได้...
แม้เขาจะจำได้ว่ามีชาวลือแบบนี้แพร่ไปทั่วทั้งศูนย์ แต่สุดท้ายยอนชู
ก็ผงกศีรษะเพียงเล็กน้อยโดยไม่แสดงสีหน้าใด ๆ อย่างที่เขามักจะ
ทำอยู่ตลอด

ก็จูนหันกลับมา

“ดอกเตอร์ฮันของเรา เจอหน้ายากเหลือเกินนะ”

เป็นน้ำเสียงที่เย่อหยิ่งและดูเจ้าเล่ห์...ยอนชูถอนหายใจเบา ๆ
ทุกครั้งที่อึกฝายใช้น้ำเสียงแบบนี้ มักจะเกิดเรื่องไม่ดีอะไรสักอย่าง

“ฉันต้องสั่งย้ายแผนก ถึงจะได้เห็นหน้าสวย ๆ นีสินะ หือ?”

เขามองยอนซูตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าด้วยสายตากรุ้มกริ่มอย่างไม่
ไม่คิดปิดบัง ก่อนจะเดินผ่านไป

เฮอะ ไอ้โสโครกเอี้ย...

คังก็จุนยัมราวกับสนุกหนักหนาเมื่อเห็นยอนซูไม่อาจซ่อน
สีหน้าแข็งกร้าวไว้ได้ จากนั้นเขาก็ใช้นิ้วคีบบุหรือออกจากปากแล้วสลัด
มันเบา ๆ

หลังจากโลกล่มสลาย ก็ไม่มีที่ใดให้พืชเจริญเติบโตได้ บุหรื
จึงกลายเป็นสิ่งของกำหู่ซึ่งมีราคามวนละหลายสิบลดอลลาร์ และ
นี่ก็นานมาแล้วที่แผ่นดินทั้งหมดกลายเป็นเขตปลอดบุหรื ดังนั้น
บุหรืในมือเขาจึงไม่ใช่แค่ของฟุ่มเฟือยธรรมดา แต่ยังเป็นสัญลักษณ์
ของอำนาจที่เขาครอบครองอีกด้วย

ยอนซูอดกลั้นความปรารถนาที่จะหันหลังกลับแล้ววิ่งหนีไป
แม้คังก็จุนจะทำพฤติกรรมน่ารังเกียจมามาก แต่จะทำให้อีกฝ่ายโกรธ
ไม่ได้ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างของยอนซูอยู่ในกำมือผู้ชายตรงหน้า
ถ้าโดนไล่ออกจากศูนย์ ยอนซูจะต้องสูญเสียทุกอย่างในทันที

ยอนซูพยายามซ่อนสีหน้าลำบากใจ ก่อนจะเอ่ยปากอย่าง
ใจเย็น

“เอ่อ...ผู้อำนวยการครับ เรื่องย้ายแผนกมันออกจะกะทันหัน
เกินไป ผมอยากอยู่ที่แผนกวิจัยสัตว์ทะเลน้ำลึกต่อ ขนาดริสตี
ปริญญาเอก ผมยังทำหัวข้อพันธุ์ปลาทะเลน้ำลึกเลยครับ การอนุรักษ์
และขยายพันธุ์สัตว์ทะเลน้ำลึกเป็นเรื่องที่ผมไม่ถนัดเลยสักนิด...”

เขายังพูดไม่จบ จู่ ๆ คังก็จุนก็ขยับเข้ามาใกล้ ทำให้ยอนซูถอย
หลังโดยอัตโนมัติ แต่ถ้าถอยไปอีกสองสามก้าว ก็จะชนประตู เขา
จึงคิดว่าการยืนอยู่ที่เดิมอาจจะดีกว่า

คังก็จุนสูบบุหรืจนแก้มตอแล้วพ่นควันไล่ใบหน้าของยอนซู

อย่างเชื่องช้า ควันนั้นแผ่กระจายราวกับจะเกาะติดบนผิวหนัง
ไฉ่บ้านี้... ยอนซุก็ตรึมฝิปากแน่น
“ฮันยอนซุ คิดว่าฉันสั่งย้ายนายเพราะเรื่องส่วนตัวฉันหรือ”
“...”

“ถึงนายไม่พูดฉันก็รู้ เพราะมันเขียนไว้บนหน้าสวยๆ แสน
อวดดีของนายหมดแล้ว คิดว่าฉันอยากกลั่นแกล้งนาย เลยต้องมา
ทำเรื่องยุ่งยากแบบนี้สินะ”

“...”

“แน่นอนว่าการกลั่นแกล้งนายคือความเพลิดเพลินของฉัน
แต่มีวิธีตั้งเยอะแยะ ฉันจะต้องทำถึงขั้นสั่งย้ายแผนกเลยหรือ รู้ไหม
ว่ามันยุ่งยากแล้วก็น่าหงุดหงิดขนาดไหน นายอาจจะไม่รู้ แต่แผนก
อนุรักษ์และขยายพันธุ์เป็นหัวใจของศูนย์เรา แผนกนี้ทำโปรเจกต์ลับ
ที่ถูกสั่งการและอนุมัติโดยพวกผู้ใหญ่ในสภา ถ้าจะย้ายใครสักคน
เข้าไปต้องมีขั้นตอนการตรวจสอบมากมาย ฉันอยากให้รู้ไว้ว่าการ
ส่งนายไป ก็เป็นเรื่องน่าหนักใจสำหรับฉันเหมือนกัน”

ยอนซุส่ายหน้าช้าๆ

นี่คือการย้ายแผนกที่จำเป็นต่อศูนย์จริง ๆ อย่างนั้นหรือ...
เขารู้สึกผิดคาด และคิดว่าไม่ใช่เรื่องตลกนิด เพราะไม่ว่าเขาจะทำ
อย่างไร ก็คงยากที่จะได้ย้ายกลับแผนกเดิม

ยิ่งไปกว่านั้น โปรเจกต์ลับที่ว่าคืออะไรกันนะ พวกผู้ใหญ่ใน
ล้มพันธมิตรถึงกับต้องอนุมัติให้ดำเนินการเลยหรือ กับอ๊อคโปรเจกต์
ของศูนย์วิจัยเนี่ยนะ

คังก็จ้องมองสีหน้ายุ่งเหยิงของยอนซุแล้วพูดต่อ

“มันเป็นความลับสุดยอด แต่ฉันจะบอกอะไรให้ ถือว่าเป็น
ของขวัญที่นายจะได้เป็นสมาชิกของแผนกอนุรักษ์และขยายพันธุ์

แล้วกัน...ไม่นานมานี้มีนักวิจัยตายติด ๆ กันถึงสองคน”

“อะไรนะครับ”

ยอนซุถามกลับไปอย่างมีนัย

ที่ศูนย์แห่งนี้ ทุกคนได้แต่นั่งทำงานวิจัยทั้งวัน แล้วจะมีคนตายได้อย่างไร ทั้งยังตายติด ๆ กันตั้งสองคนในแผนกเดียว แต่เรื่องกลับเงิบกริบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น...มันแปลกนะ

“เอาเป็นว่าคนไม่พอ ฉันเลยจำเป็นต้องสั่งย้ายนาย โอเค?”

“ผมไม่เข้าใจที่คุณพูดเลย นี่มันอะไร...”

“อย่าเพิ่งคิดไปไกลเลย เดี่ยวก็รู้เองนั่นแหละ”

ก็จุนคาบบุหรี่ปวงใหม่ไว้ในปากแล้วเดินกลับไปโต๊ะทำงาน จากนั้นก็ใช้นิ้วเคาะโต๊ะเบา ๆ ถ้าจะพูดให้ถูกคือเคาะกองเอกสารที่ถูกวางไว้บนโต๊ะอย่างเป็นระเบียบ

“นี่คือสัญญาการรักษาความลับ เซ็นสิ ส่วนข้างล่างเป็นหนังสือยินยอมหากเสียชีวิตระหว่างทำวิจัย”

“...”

“เคยเป็นพี่เลี้ยงของนาย ไปหาเขาซะ เขาจะแนะนำเกี่ยวกับโปรเจกต์ที่นายต้องเข้าร่วม...ตอนนี้ก็ออกไปได้แล้ว”

ก็จุนโยนเอกสารให้อีกฝ่าย ก่อนจะหันไปจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ ยอนซุมองใบหน้าด้านข้างของผู้อำนวยความสะดวก ซึ่งเหมือนจะซุบซิบจากครั้งก่อน

หากเป็นยามปกติ อีกฝ่ายต้องหยอกล้อด้วยคำพูดไร้สาระเพื่อหาเรื่องย้อยอนซุให้อยู่นาน ๆ กว่านี้ แต่วันนี้กลับดูอ่อนเพลียมากจริง ๆ

ที่บอกว่าคำสั่งย้ายแผนกครั้งนี้ ‘ก็เป็นเรื่องน่าหนักใจสำหรับฉันเหมือนกัน’ ท่าทางจะไม่ใช่เรื่องโกหก

“เฮ้อ...” ยอนซูถอนหายใจออกมาโดยไม่สนว่าอีกฝ่ายจะมอง
อย่างไร ดูจากบรรยากาศแล้ว การย้ายกลับแผนกเดิมคงเป็นเรื่อง
ยาก ไม่เพียงแค่นั้น เขายังรู้สึกเหมือนติดร่างแหไปกับเรื่องอันตราย
และซับซ้อนเข้าเสียแล้ว

ในที่สุดเขาก็รู้สึกว่าคุณชีวิตตัวเองช่างตกต่ำจริง ๆ ก่อนจะเก็บ
เอกสารทีละแผ่นด้วยสีหน้าหมดหวังแล้วเดินไปยังประตู

ขณะที่จับลูกบิด ยอนซูพลันหยุดชะงัก

“ทำไมถึงต้องเป็นผมครับ”

เขาทนเก็บความสงสัยเอาไว้ไม่ได้ จึงถามออกไป

กิจหน้าที่จ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์อยู่ เลื่อนสายตาขึ้นมาช้า ๆ

มุมปากปรากฏรอยยิ้มเย้ยหยันอย่างชัดเจน

“การจะเข้าแผนกนั้นได้ต้องตรงกับเงื่อนไขสองข้อ หนึ่ง...
ฉลาดระดับอัจฉริยะ ส่วนอีกข้อก็คือ...”

รอยยิ้มน่ารังเกียจผุดขึ้นบนใบหน้าของเขา ก่อนจะหายไป

“ถ้าคุณยั้งให้ไปตาย ก็ต้องตาย พูดอีกอย่างคือเป็นคนที่ไม่โดน
ผูกมัด จนต้องจงรักภักดีและสละชีวิตให้แก่คุณยั้งนะสิ”

“...”

“จะมีใครเหมาะสมไปกว่าดอกเตอร์ฮันอีกล่ะ”

“ไอ้เวร” ยอนซูพึมพำราวกับงใจให้อีกฝ่ายได้ยิน แล้วเดิน
ออกไปนอกห้องพร้อมกับเสียงกระแทกเท้าดังตึงตึง

“แม่งเอ๊ย จะรักษาความปลอดภัยอะไรนักหนา” เขาสบถ
ขณะสแกนผ่านตาบหน้าจอราบเรียบ

การเข้าไปในแผนกวิจัยสัตว์ทะเลน้ำลึก แค่แตะบัตรพนักงาน
เพื่อเปิดประตูก็จบ ส่วนที่นี้กลับมีประตูเหล็กหนาสองชั้นซึ่งต้อง

สแกนผ่านตาเท่านั้นถึงจะผ่านได้

เขาไม่รู้เลยว่ามันเป็นโพรเจกต์ลับอะไร ถึงต้องรักษาความปลอดภัยระดับนี้

ในที่สุดเขาก็เข้ามาได้ เทียบกับด้านนอกที่โอดำแล้ว ภายในกลับธรรมดากว่าที่คิด ทั้งผนังสีขาว ฉากกั้น โຕะทำงาน และกระดานไวต์บอร์ดที่มีตารางงานถูกเขียนไว้ ถ้าจะมีอะไรที่พอเป็นความพิเศษได้ ก็คงจะเป็นการที่ไม่มีใครออกมาดูสักคน แม้ว่าเขาจะเข้ามาด้านในเรียบร้อยแล้ว

“ผมฮันยอนซู ย้ายมาจากแผนกวิจัยสัตว์ทะเลน้ำลึกครับ”

ทันทีที่ยอนซูแนะนำตัว ก็มีกลุ่มผมสีดำโผล่ขึ้นมาบนฉากกั้น

“อ้อ เธอคือดอกเตอร์ฮันสินะ”

อีกฝ่ายเป็นผู้ชายที่มีกระบนสันจมูกและผมยาวมัดรวบไว้เป็นเอกลักษณ์ ชายหนุ่มเดินจ้ำเข้ามาแล้วยื่นมือให้ยอนซู

“ฉินเคย์ พี่เลี้ยงของดอกเตอร์ฮัน”

“ครับ ยินดีที่ได้รู้จัก ขอฝากตัวด้วยนะครับ”

เมื่อเราจับมือกัน เคย์ก็เขย่าแขนอย่างร่าเริง มีข่าวลือว่าแผนกอนุรักษ์และขยายพันธุ์มีแต่พวก ‘เนิร์ด’ ซึ่งทำตัวอึมครึมที่สุดในศูนย์มารวมตัวกัน แต่ดูเหมือนว่าคนตรงหน้าจะเข้าสังคมได้ดีเกินคาด ทว่าด้วยขอบตาดำคล้ำและแก้มตอบ ๆ ทำให้ดูมืดมน ซึ่งไม่อาจซ่อนไว้ภายใต้สีหน้าดูอ่อนไหวง่ายนั้น

“เอาละ ทุกคนมัวทำอะไรกันอยู่ รีบมาทักทายเร็ว สมาชิกทีมคนใหม่มาแล้วนะ”

เคย์ตะโกนไปทางฝั่งโຕะทำงานที่ยังคงเงิบเงียบ

“หุบปากสักที หนวกหู ทักทายอะไรละ”

หญิงสาวลุกพรวดขึ้นมาพร้อมกับส่งเสียงจุนเจียว เธอมีรูปร่าง

สูงเพรียว ผมสีน้ำตาลแดงกระเซอะกระเซิง แต่ถึงอย่างนั้นก็ดูฉลาดหลักแหลม และน่าจะคู่ด้วย เพราะเธอเหลือบมองมาทั้งที่ยังขมวดคิ้วแน่น

หลังจากหญิงสาวจ้องยอนชูด้วยสายตาทิ่มแทงอยู่สักพัก เธอก็เดินเข้ามาพร้อมเสียงสั่นรอกเท้าตึกตึก ๆ

“เห็นว่าไอ้สารเลวคังก็จูนเป็นคนเลือกมาเอง ใจ...มันสั่งให้มาสอดแนมพวกเรานี้สิ”

อะไรกัน...ยอนชูทำหน้านิ่งทันที ลู่ ๆ ก็มาหาว่าคนอื่นเป็นสเปย ทั้งยังบอกว่าเป็นพวกของคังก็จูนอีก เสียอารมณ์จริง ๆ

“ไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร แต่ผมไม่ได้มีหน้าที่ระวังหลังให้ ‘ไอ้สารเลว’ คังก็จูนหรอก”

ทันทีที่เขาเรียกคังก็จูนว่า ‘ไอ้สารเลว’ อย่างเยือกเย็น หญิงสาวทำตาโตราวกับประหลาดใจ หลังจากเงิบไปครู่หนึ่ง เธอก็หลุดหัวเราะออกมา และโบหน้าทีดูร้ายนั้นก็กลับเปลี่ยนเป็นฝอคนคลายในชั่วพริบตา

“นายน่าสนใจดีนี่ ถ้าไม่ใช่สุนัขรับใช้ของไอ้สารเลวนั้นจริง ๆ ก็ต้องระวังหน่อยไม่ใช่หรือใจ แต่มาวันแรกดันรอดดีซะแล้ว รู้ไหมว่าในศูนย์นี้มีคนคอยเป็นหูเป็นตาให้คังก็จูนตั้งกี่คน”

“ดูจากที่คุณพูดกับผม อย่างน้อยที่นี้ก็คงไม่มีมังค์ครับ แต่ก็นะถึงจะมีผมก็ไม่สนใจหรอก”

“งั้นก็พูดตามนะ คังก็จูน...ไอ้เวรเอ๊ย”

“คังก็จูน ไอ้เวรเอ๊ย พอใจหรือยังครับ”

คราวนี้หญิงสาวหัวเราะคิกคักอย่างไม่ปิดบัง สุดท้ายยอนชูของก็หลุดหัวเราะเช่นกัน ถึงแม้ท่าทีของเธอจะดูแข็งกระด้าง แต่เขาอดคิดไม่ได้ว่า การที่เธอเรียกคังก็จูนต่างจากคนอื่นมันช่างน่าสนใจ

เพิ่งเคยเห็นคนที่กล้าตำหนิอำนวยการศูนย์อย่างเปิดเผยขนาดนี้เป็นครั้งแรก ทั้งที่ทุกคนล้วนเกลียดเขา แต่ไม่มีใครกล้าตำหนิว่าผู้หญิงคนนี้ก็กลับไม่ลังเลเลย

“ฉันชื่ออเล็กซานดร้า ทุกคนที่นี่เรียกกันว่าอเล็กซ์ นายก็เรียกแบบนี้แหละ ส่วนนายไม่ต้องแนะนำตัวหรอก เพราะดังมากจนใคร ๆ ก็รู้จักอยู่แล้ว”

หญิงสาวยื่นมือออกมา...ช่างเป็นคนที่สวยงามและทลายกำแพงได้ง่ายจริง ๆ ยอนซูยื่นมือไปจับแล้วเขย่าเบา ๆ

“ว่าแต่ ทำไมผมถึงดังล่ะครับ ตั้งแต่ผมเข้ามาทำงาน ก็อยู่เงียบ ๆ แเค่ในแผนกมาตลอด คนรู้จักก็ไม่ค่อยจะมี”

“อะ ไม่รู้จริงๆ เหรอ”

“อะไรเหรอครับ”

“คนอื่นเขาเข้าใจว่านายเป็นไอ้หนึ่งของคังกิจุนนะสิ”

อเล็กซ์ยื่นนิ้วก้อย² ออกมาแล้วกระดิกเบา ๆ หินสีดำที่ติดอยู่บนเล็บนั้นสะท้อนแสงเป็นประกาย

“ดอกเตอร์อัจฉริยะคนสวยที่คังกิจุนเก็บไว้ใกล้ตัว”

“...”

“เขาพูดกันว่านายหน้าตาดี ต่อให้ทำตัวหยาบคาย คังกิจุนก็ยังเอ็นดู”

ยอนซูหน้าเสียทันที เขากัดกรามแน่นโดยไม่รู้ตัว

ทุกครั้งที่เจอหน้ากันในศูนย์ คังกิจุนมักจะทำตัวเหมือนไอ้โรคจิตหรือไม่ก็รังยอนซูให้อยู่ในห้องทำงานอย่างไร้เหตุผลเพื่อกลับแก๊ง แต่เขาไม่นึกไม่ฝันว่าคนอื่นจะคิดไปในทางนี้เลยสักนิด อาจเป็น

² ‘นิ้วก้อย’ ในภาษาเกาหลีหมายถึงแฟนหรือคนรักได้ด้วย

เพราะนอกจากการทำงานแล้ว เขาไม่ได้สนใจเรื่องอื่นอีก จึงไม่ได้ยินข่าวลืออะไรทั้งนั้น หรือควรจะปลอบใจตัวเองว่า โชคดีแล้วที่ไม่รู้มาก่อนว่ามีข่าวลือทุเรศ ๆ แบบนี้สินะ

“พอได้แล้วอเล็กซ์ จะพูดให้ได้อะไรขึ้นมา”

เคย์ร้องปรามขึ้น เมื่อครู่เขานั่งก้มหน้าก้มตาทำงาน เพราะไม่อยากจะสนใจเรื่องของคนอื่น แต่เมื่อหญิงสาวไม่หยุดพูดเรื่องไร้สาระ เขาก็ต้องขัดเธอบ้าง

“คำพูดหรือท่าทางของอเล็กซ์อาจจะดูหยาบคายไปหน่อย แต่ไม่ได้มีเจตนาร้ายอะไรหรอก ดอกเตอร์ฮันอย่าถือสาเลยนะ ยังมีสมาชิกทีมอีกคนหนึ่ง แนะนำทีเดียวเลยดีกว่านะอะ จูน! มานี่เร็ว”

ขณะที่ยอนซูกอนหายใจออกมาแรง ๆ เคย์ก็ขี้มือไปทางโต๊ะทำงานอีกครั้ง

ทันใดนั้น ศีรษะของใครบางคนก็โผล่ขึ้นมาจากอีกฝั่งของโต๊ะทำงานซึ่งอยู่ในซอกหลังลิบลึกสุดของสำนักงาน แต่เจ้าตัวกลับไม่ได้ลุกขึ้นตอบรับเคย์

“จูน จะอยู่แบบนั้นทั้งวันเหรอ ไม่เป็นไรหรอก ออกมาได้แล้ว”

เคย์พูดด้วยน้ำเสียงเหมือนปลอบเด็ก แต่ไม่ว่าจะเกลี้ยกล่อมอย่างไร คนที่ซ่อนตัวอยู่หลังโต๊ะก็ไม่ยอมขยับ เคย์จึงถอนหายใจก่อนจะหันกลับมาคล้ายยอมแพ้

“จูนเขาขี้อายไปหน่อย คงไม่พร้อมจะออกมานะ ถ้าเขาปรับตัวได้แล้ว เดี่ยวก็มาทักทายเองแหละ”

อ่า...คนหนึ่งแค่มินิสัยหยาบคาย ‘ไปหน่อย’ ส่วนอีกคนก็แค่ขี้อาย ‘ไปหน่อย’ สินะ พอมองใบหน้าหนึ่งสงบของเคย์แล้ว ยอนซูกก็หัวเราะออกมา

คนพวกนี้ไม่ได้โอ้มครีมเหมือนที่ได้ยินจากข่าวลือ แต่จะบอก

ว่าเป็นคนปกติก็คงพูดได้ไม่เต็มปาก ทั้งผู้หญิงที่ชื่ออเล็กซ์คนนั้น และผู้ชายชื่อจูนซึ่งไม่แม้แต่จะโผล่หน้าออกมา

ยอนซูคิดว่าการปรับตัวเข้าหากันของคนที่นี่ แตกต่างจากแผนกอื่น ๆ ในศูนย์อย่างสิ้นเชิง

และในบรรดานักวิจัยเหล่านี้ คนแปลกที่สุดก็คือเคย์ ดูภายนอกเหมือนจะคอยทำหน้าที่ใกล้เคียงให้คนอื่น แต่จริง ๆ กลับไม่สนใจใคร เพราะไม่ว่าอเล็กซ์จะพูดอะไร หรือจูนจะนั่งเฉยอย่างไร สุดท้ายเขาก็แค่ปล่อยไปอย่างนั้น

ทันทีที่สบตากัน เคย์ก็ส่งยิ้มให้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่ต่างจากหุ่นยนต์ที่ได้รับคำสั่ง อีกทั้งรอยยิ้มนั้นยังให้ความรู้สึกราวกับมีอะไรซ่อนเร้น

ยังไงก็ช่างเถอะ...ยอนซูปนในใจ ก่อนจะส่งยิ้มผื่น ๆ กลับไป

ยอนซูตัดสินใจจะยอมรับการเปลี่ยนแปลง และเลิกหวังถึงความสงบสุขที่เคยมีเสียที ถึงจะเป็นคำสั่งซึ่งเขาไม่ต้องการ แต่ถ้าเลี่ยงไม่ได้ การปรับตัวให้เร็วที่สุดคงจะดีกว่า ปกติเขาก็เป็นแบบนี้แหละ แม้ว่าจะเกลียดการเปลี่ยนแปลง แต่เมื่อทำอะไรไม่ได้ เขามักจะยอมแพ้อย่างเงิบ ๆ พร้อมกับปรับตัวและใช้ชีวิตต่อไปได้ในเวลาไม่นาน

ถึงอย่างไรการรวมตัวของสมาชิกทีมเช่นนี้ก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรจากประสบการณ์ที่ผ่านมาทำให้เขารู้ว่า คนแปลก ๆ แบบนี้ไม่ชอบกลั่นแกล้งคนอื่น พวกเขามักจะหมกมุ่นอยู่กับปัญหาของตัวเองจนไม่สนใจที่จะทำร้ายใคร การใช้ชีวิตร่วมกับคนเหล่านี้ กลับสงบสุขอย่างมาก

หลังจากนั้นไม่นานยอนซูก็เดินตามเคย์เข้าไป โดยอีกฝ่ายอธิบายว่าที่นั่งและคอมพิวเตอร์ของยอนซูอยู่ตรงไหน รวมทั้งรหัส

ผ่านสำหรับเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ

ระหว่างนั้นก็ยังมีเสียงหนวกหูดังขึ้นด้วย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเสียงของอเล็กซ์ที่กำลังใช้ปืนระเบิดหัวใครสักคนในเกมโทรศัพท์มือถือ

ยอนซูนั่งไขว่ห้างพลางกระดูกเท้าอยู่หน้าโต๊ะทำงานที่มีคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ตั้งเอาไว้ พลางใช้นิ้วควงปากกาไปมา ซึ่งเป็นท่าที่ที่ไม่ได้มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ... ช่วงเข้าผ่านไปอย่างวุ่นวาย ส่วนเวลาพักกลางวันก็หมดลงอย่างน่าเบื่อหน่าย ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น ดังนั้นเขาจึงรู้สึกไม่สบายใจมากกว่าเดิม

คงก็จนบอกว่ามีนักวิจัยจากแผนกอนุรักษ์และขยายพันธุ์เสียชีวิตติดต่อกันถึงสองคน แต่กลับไม่มีใครพูดถึงเลย

เขาควรจะเอ่ยถามเกี่ยวกับเรื่องนี้ก่อนไหมนะ
ปัก!

ปากกาหลุดจากนิ้วของยอนซูแล้วตกลงไปที่พื้น ก่อนจะกลิ้งหลุน ๆ ไปหยุดอยู่ที่ปลายรองเท้าไลฟ์เฟอร์หนังแสนสกปรก เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นจากปากกา ก็เห็นเคย์ยืนยิ้มกว้างพร้อมกับล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อกาวน์สีขาว

“อยากไปแล็บไหม”

อีกฝ่ายหันหลังและเริ่มเดินก่อนที่จะได้ฟังคำตอบเสียอีก ยอนซูจึงเดินตามไปอย่างเงิบ ๆ

เขาเองก็อยากไปแล็บอยู่พอดี ถ้าความลับจะซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่ง ก็คงไม่ใช่แผนกที่ดูโล่งแบบนี้

ถ้าลองไปดูในแล็บน่าจะรู้ว่าโพรเจกต์ลับที่คงก็จนพูดถึงคืออะไร อาจจะมีโอกาสถามถึงการตายของนักวิจัยด้วยก็ได้

ยิ่งไปกว่านั้น มันยังเป็นแล็บของแผนก ‘อนุรักษ์และขยายพันธุ์’

ถ้าโชคดีเขาอาจจะได้เจอสิ่งมีชีวิตในทะเลน้ำลึกที่หายากและมูลค่าสูงอีกด้วย ยิ่งถ้าเป็นพวกปลาทะเลน้ำลึก ก็ยิ่งดีไปกันใหญ่!

ทั้งสองเดินผ่านพื้นที่แผนกไปอย่างรวดเร็ว จนมาถึงประตูเหล็กที่มีป้ายคำว่า ‘LAB’ ติดอยู่ ยอนชูคิดว่าถ้าเปิดประตูก็จะเจอกับห้องทดลองเลย แต่ตรงหน้ากลับมีลิฟต์ที่พาลงไปยังชั้นใต้ดิน

หรือจะเลี้ยงพวกปลาทะเลน้ำลึกไว้จริง ๆ นะ ทำไม่ถึงสร้างห้องทดลองไว้ใต้ดินกันล่ะ...

เคย์อ่านคำถามบนใบหน้าของยอนชูออก จึงยิ้มนิด ๆ ก่อนจะพูดขึ้น

“เราสร้างหลุมหลบภัยใต้ดินเอาไว้สำหรับโปรเจกต์ที่กำลังทำอยู่ เป็นแบบที่ใช้กันในกองทัพ แล้วก็สามารถป้องกันการโจมตีทางอากาศได้จริง ๆ เลยละ”

“หลุมหลบภัยใต้ดิน? เอาไว้ป้องกันนั้นเหรอครับ”

“ก็นะ ทั้งสองอย่างนั้นแหละ ส่วนหนึ่งเพื่อป้องกัน อีกส่วนก็เพื่อความปลอดภัย โปรเจกต์ที่ทำอยู่ตอนนี้ยังมีความลับสุดยอดของรัฐบาล ทั้งยัง...”

“...”

“อันตรายมาก ๆ เลยละสิ”

ใบหน้าที่ยังคงมีรอยยิ้มของเคย์ ทำให้ยอนชูสับสนว่าอีกฝ่ายพูดเรื่องจริงหรือแค่ล้อเล่นกันแน่ แต่จู่ ๆ เคย์ก็หุบยิ้มแล้วเริ่มคันกระเป่าเสื้อกาวน์ด้วยสีหน้าเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้

“สิ่งสำคัญที่สุดไปซะได้ เกือบจะได้มีคนตายอีกแล้วนะเนี่ย อะนี่ ไขมันชะะ”

เคย์ยื่นหูฟังอินเอียร์สีขาวยุให้อีกฝ่าย

“นี่มันอะไรเหรอครับ”

“อุปกรณ์ป้องกันคลื่นความถี่พิเศษนะ ตอนนี่ไม่ค่อยมีเวลา
ไว้จะอธิบายให้ฟังทีหลังนะ”

เคย์แยมยิ้มอีกครั้ง ก่อนจะใจดีช่วยสวมหูฟังทั้งสองข้างให้
ยอนซู

ดิง!

ทันใดนั้นประตูลิฟต์ก็เปิดออก

ยอนซูเดินตามเคย์เข้าไปในลิฟต์แล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย เมื่อ
ได้กลิ่นควาอันเป็นเอกลักษณ์ของน้ำทะเล ต่อให้เขาไม่เห็น ก็รู้ว่า
ต้องมีตู้ปลาอยู่ในห้องทดลอง แต่มันเป็นเรื่องยากที่กลิ่นนั้นจะทะลุ
ผ่านผนังซึ่งกันทั้งเสียงและฝุ่นของห้องทดลองออกมาได้

เขาพลันสับสนไม่น้อย เพราะตลอดเวลาที่ทำงานอยู่ในศูนย์นี้
ยอนซูไม่เคยได้ยินใครพูดถึงห้องใต้ดินขนาดใหญ่สักครั้ง รวมทั้งกลิ่น
น้ำทะเลเย็น ๆ ที่อบอวลอยู่ในลิฟต์ด้วย

ยอนซูกำลังขบขันเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว ยามตระหนักถึงความ
รู้สึกแปลกปลอมจากหูฟัง

ในที่สุดลิฟต์ซึ่งเคลื่อนลงมาเป็นเวลานานราวกับไม่มีจุดสิ้นสุด
ก็หยุดสักที

และก่อนประตูลิฟต์จะเปิดออก เคย์หันมามองยอนซู

จากนั้นเขาพูดพร้อมกับขยิบตาข้างหนึ่ง

“ยินดีต้อนรับสู่โลกที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ (Welcome to the
unknown.)”

ยอนซูเดินออกไปช้า ๆ เหมือนถูกบางสิ่งล่อลวง

นี่มันคืออะไรกันแน่...

ตรงหน้าคุณมีมิติดนตรีการ...จนยอนซูอดคิดไม่ได้ว่า ตอนนี่
เขากำลังอยู่ใต้ห้องทะเลลึก

มีแท็งก์น้ำขนาดมหึมากินพื้นที่ส่วนใหญ่ของชั้นใต้ดิน และ กลิ่นน้ำทะเลที่บอวลอยู่ในลิฟต์คงมาจากแท็งก์น้ำนี้ แม้ว่าแผนกวิจัย สัตว์ทะเลน้ำลึกเองก็เลี้ยงปลาขนาดใหญ่ แต่เขาไม่เคยเห็นแท็งก์น้ำ ใหญ่ขนาดนี้มาก่อน อีกทั้งกลิ่นยังเล็ดลอดออกไปนอกห้องทดลอง ด้วย

ทันใดนั้น เขาก็ชนลูกพีบ

ทำไมถึงไม่มีอะไรเลยล่ะ

แท็งก์น้ำใหญ่ขนาดนี้ก็ควรมีทั้งปลาใหญ่ ปลาเล็กปลาน้อย หรือพืชทะเลอยู่ด้วยไม่ใช่หรอ แต่เขากลับมองไม่เห็นอะไรอยู่ข้าง ในเลย ไม่แม้แต่จะมีอะไรลอยอยู่ในนั้น มันมืดสนิทจนน่าขนลุก

คนทั่วไปมักจะหวาดกลัวและพยายามหลบหนีจากพื้นที่ที่มี เพียงความมืดมิด แต่ยอนซูไม่ได้เป็นอย่างนั้น กลับกัน เขามักจะ เฝ้ามองความมืด เพราะเชื่อว่าต้องมีอะไรซ่อนอยู่แน่ ๆ

ไสตประสาทรับรู้เร็วขึ้นเพื่อทดแทนสายตาที่พร่ามัว ทำให้ เขาเริ่มจับเสียงแผ่วเบาของบางสิ่งได้ ซึ่งคล้ายเสียงน้ำกระเพื่อม และบางอย่างกำลังใกล้เข้ามา

ในที่สุดยอนซูก็มองเห็น...

ดวงไฟสีขาวกำลังเคลื่อนเข้ามา...เขารู้สึกเหมือนเคยเห็นมัน มาก่อน ตอนเฝ้ามองตู้ปลาสีดำในห้องเงียบ ๆ ก็มักจะได้เห็นปลา ทะเลนน้ำลึกที่เขาเลี้ยงไว้ว่ายน้ำเข้ามาพลาจเปล่งแสงสีขาวแบบนี้

นี่คือการเรืองแสงที่พบได้ในสิ่งมีชีวิตใต้ท้องทะเลลึก...ยอนซู กลั่นหายใจ ยิ่งแสงสว่างใกล้เข้ามาเท่าไร ขนาดของมันก็ยิ่งขยายใหญ่ อย่างรวดเร็ว ใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้น และใหญ่ขึ้นอีก ในที่สุดมันก็ปรากฏ ตัวขึ้นมา

ดวงตาของยอนซูเบิกโพลงจนถึงขีดสุด เมื่อได้สบตากับ ‘สิ่ง

นั่น’

นัยน์ตาสีเขียวงดงามราวกับเทอร์ควอยซ์ซึ่งถูกเจียระไนอย่าง
ประณีต กำลังจ้องมองเขาอย่างเจียบงัน

“พระเจ้า นี่...นี่มันอะไรกันครับ”

ยอนชูจับจ้อง ‘สิ่งนั้น’ และถามขึ้นมา เคย์ที่ยืนอยู่ด้านหลัง
ยกไหล่ ก่อนจะตอบคำถาม

“ดูไม่ออกหรอก ก็ปลาไง”

เฮอะ ปลานั่นแหละ เขาหัวเราะผืดเฟื่อน

“นี่มันคือปลาหรือครับ”

“อ้อ เป็นปลานขนาดใหญ่ที่ถูกค้นพบในทะเลลึกระดับกลาง
ชื่อวิทยาศาสตร์คือ เบเรชิต (Bereshit) หรือที่ในบันทึกสมัยก่อน
เรียกกันว่า ‘เงือก’ นะ”

ไว้สาระนะ ปลานั่นแหละ

ไม่สิ นี่มันคนต่างหาก

หากพระเจ้าเป็นเจ้าของมนุษย์ขึ้นมาโดยการเลียนแบบตัวตน
อันสมบูรณ์แบบของพระองค์ ดูเหมือนว่า ‘สิ่งนั้น’ คงจะเป็นร่าง
มนุษย์ซึ่งใกล้เคียงรูปลักษณะเดิมของพระเจ้ามากที่สุด ถึงกระนั้น
เคย์ก็ยังเรียกสิ่งมีชีวิตที่ดูคล้ายมนุษย์ยิ่งกว่ามนุษย์จริงๆ เสียอีกว่า
‘ปลา’ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

งดงามเหลือเกิน งดงามจนไม่รู้ว่าจะหาคำไหนมาบรรยายได้
ทั้งผิวสว่างแข็งแกร่งดุจหินอ่อนสีขาว องค์กายพบบนใบหน้าที่ประกอบ
กันอย่างลงตัว และร่างกายที่อ่อนบนซึ่งมีกล้ามเนื้ออันงดงามราวกับ
เป็นต้นแบบของพระเจ้า อีกทั้งเส้นผมสีเขียวอมน้ำเงินสยายไปทั่ว
ทุกทิศตามสายน้ำ แจกเช่นแสงดาวสีน้ำเงินที่แผ่กระจายในคำคืน
เดือนมืด

ดวงตาสีมรกตทรงเสน่ห์คล้ายถูกแต่งแต้มด้วยสีสันจากธรรมชาติ ลึกล้ำจนแทบจะดึงดูดทุกสิ่งเข้าไปได้ ยอนซูยืนแข็งค้าง เพราะต้องมนตร์สะกดของนายนั่นตาคุณั้น และต้องใช้เวลาลึกพักกว่าจะเห็นทางสีครามได้น้ำ

บริเวณปลายหางที่จมอยู่ในความมืดมีครีบขนาดใหญ่ ซึ่งโบกสะบัดอย่างต่อเนื่องจนมองเห็นเป็นรูปก้นหอย

“แค่หางก็สองเมตรแล้ว สูดยอดไทม์ละ เพิ่งเคยเจอตัวใหญ่ขนาดนี้ครั้งแรก ใหญ่มากจริง ๆ”

“นี่มันอะไรกันครับ...นี่มัน ได้ยังไง...ผมเพิ่งเคยเห็น คุณเรียกสิ่งนี้ว่าปลาจริง ๆ ั้งหรือ”

“ฮ่า ๆ ดอกเตอร์ฮันไม่ได้เรียนเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตในทะเลน้ำลึกหรือหรือ ตกใจอะไรขนาดนั้นละ พวกเราไม่รู้ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ของท้องทะเลลึกด้วยซ้ำ เราไม่รู้เกี่ยวกับมันพอ ๆ กับอวกาศนั่นแหละ มีคนมากกว่าห้าร้อยที่ได้ไปสำรวจอวกาศ แต่มีเพียงสามคนเท่านั้นที่เคยลงไปใต้ทะเลลึก ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนถึงคิดว่าสิ่งมีชีวิตแปลกประหลาดจะมีแค่ในอวกาศเท่านั้น ทั้งที่จริง ๆ แล้วใต้ทะเลลึกซึ่งแม้แต่เรือดำน้ำก็ไปไม่ถึงนะ น่าจะมีอะไรแบบนั้นอยู่เต็มไปหมดแท้ ๆ”

“...”

อีกฝ่ายพูดถูก การลงไปยังใต้ท้องทะเลนั้นอันตรายกว่าขึ้นไปสำรวจอวกาศมาก นั่นก็เพราะความกดอากาศในอวกาศคือ 0 แต่ในร่องลึกกันสมุทรมาเรียนาซึ่งเป็นทะเลที่ลึกที่สุดในโลกกลับมีความกดอากาศมากกว่า 1,000 ในที่แห่งนั้นขนาดเหล็กหล่อยังถูกบีบอัดจนเสียรูป มนุษย์คงไม่สามารถอดทนได้แม้แต่วินาทีเดียว

มนุษย์เราไม่รู้ว่าท้องทะเลลึกแค่ไหน และในนั้นจะมีอะไรอยู่

บ้าง ที่เรารู้ตอนนี้ก็ไม่ต่างจากการไม่รู้อะไรเลย

นั่นสิ ถ้าเป็นมหาสมุทรอันลึกล้ำและดำมืด...อาจมีเจ้า ‘สิ่งนั้น’
อยู่ก็ได้

“มาทางนี้หน่อยไหม”

เคย์พูดแล้วเดินไปยังที่ที่มีแสงลอดออกมาเลือนราง ยอนซู
เดินตามเขาไป ขณะเดียวกันก็ยั้งหันกลับไปมองด้านหลังอยู่หลาย
ครั้ง

สิ่งนั้นยังคงอยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อน ไม่รู้ยอนซูคิดไปเองหรือ
เปล่าว่ามันกำลังจ้องมองเขาอยู่

ติด...

เสียงเปิดสวิตช์ดังขึ้น ทันใดนั้นรอบด้านก็สว่างไสว

“เปิดไฟได้หรือครับ”

ยอนซูตกใจจนเปลอพุดเสียงสูง สำหรับปลาทะเลน้ำลึกแล้ว
แสงก็ไม่ต่างจากยาพิษ

“ไม่ต้องห่วง มันปลอดภัย แสงไม่มีผลต่อเบเรชิตหรือก แน่นนอน
ว่าเจ้านี้จะร่าเริงตอนที่อยู่ในความมืด ก็เลยเปิดไฟไว้ล่ะ”

เมื่อยอนซูได้ยินอย่างนั้นก็ผ่อนคลายลง ก่อนจะเหลือบมอง
ไปที่แท่งก้นน้ำอีกครั้ง

เหมือนที่เคย์บอก เจ้าสิ่งนั้นไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไรกับแสงเลย

การมองเห็นของเขากลับมาเป็นปกติในตอนที่รอบด้านสว่าง
ขึ้น พื้นที่ชั้นใต้ดินใหญ่กว่าที่คิดไว้มาก แท่งก้นน้ำซึ่งอยู่ด้านหน้าดู
เหมือนจะกว้างเกินสิบเมตร

ผนังด้านหนึ่งเต็มไปด้วยหน้าจอมอนิเตอร์ขนาดใหญ่หลาย
สิบจอ ข้างกันนั้นมีอุปกรณ์ที่ดูซับซ้อนหลายชนิดติดตั้งอยู่ เขาไม่รู้
ว่าของเหล่านั้นมีไว้เพื่ออะไร แต่แค่มองก็มั่นใจได้เลยว่ามันเป็น

อุปกรณ์ล้ำสมัย ซึ่งเครื่องมีรูปแบบเก่า ๆ ในแผนกเดิมเทียบไม่ติดสักนิด

คงจะเป็นอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการเลี้ยง ‘สิ่งนั้น’ ให้มีชีวิตรอดสินะ

เขาเห็นด้วยว่าระบบรักษาความปลอดภัยของที่นี่ต้องแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ ขนาดการจับสัตว์ทะเลที่มีความฉลาดสูงอย่างโลมาหรือสัตว์ขนาดใหญ่เช่นฉลามวาฬไว้ในอควาเรียม ยังถูกประณามว่าไร้ศีลธรรม หากผู้คนรู้ว่าพวกเขาจับสิ่งมีชีวิตหน้าตาเหมือนมนุษย์อย่างเจ้าตัวนั้นไว้...บางทีคุณย์อาจจะต้องปิดตัวลง

สัญชาตญาณของเขาร้องเตือนว่ามีบางอย่างน่าสงสัย เหตุผลที่รัฐบาลเลี้ยงอะไรแบบนี้ไว้โดยเก็บเป็นความลับ ในขณะที่ต้องยอมรับความเสี่ยงหลายด้าน...คืออะไรกันนะ

“แล้วเหตุผลที่เอาสิ่งนั้นไว้ที่นี่ คืออะไรกันล่ะครับ”

“งานของแผนกอนุรักษ์และขยายพันธุ์จะเป็นอะไรได้ล่ะ ก็ต้องอนุรักษ์และขยายพันธุ์นะสิ เป้าหมายของเราคือการเพาะพันธุ์เจ้าสิ่งนั้น”

“เฮ้อ...” ยอนซุกถอนหายใจอย่างอ่อนแรงให้แก่คำพูดอ้อมค้อมของอีกฝ่าย ซึ่งทำเป็นไม่รับรู้ถึงสิ่งที่เขาต้องการสื่อ

“ก็แล้วทำไมต้องเพาะพันธุ์สิ่งนั้นด้วยล่ะครับ”

“เพราะจำนวนมันน้อยเกินกว่าที่จะเอาไปทดลองได้ล่ะ ถึงจะมีบันทึกเกี่ยวกับเบเรชิตอยู่ในเอกสารเก่า ๆ แต่ก็เริ่มรวบรวมได้ไม่นาน ในบันทึกบอกว่าจับตัวทดลองได้ครั้งแรกปี 2025 ช่วงก่อนเกิดกิลียุก โดยหน่วยรบพิเศษของกองทัพเรือสหรัฐฯ ขณะจมอยู่ใต้ทะเลลึก หลังจากก่อตั้งประเทศสัมพันธมิตรขึ้นมา สัมพันธมิตรก็รับช่วงต่องานวิจัยที่พวกเขาทำ ต่อมามีการสำรวจอีก และจับมาได้สอง

สามตัว แต่ยังไงก็ไม่ถึงสิบตัวอยู่ดี”

“...”

“ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าจริง ๆ แล้วรัฐบาลจะใช้เบเรชิตทำอะไร เป้าหมายของแผนกราก็แค่อนุรักษ์และเพาะพันธุ์เจ้านั่นเท่านั้น แต่พอจะเดาออกอยู่บ้าง... สัมพันธมิตรคงอยากรู้ว่าเบเรชิตที่มีรูปร่างเป็นมนุษย์ครึ่งหนึ่งมีวิธีเอาตัวรอดยังไง เพราะมันเป็นปลาที่ใช้ชีวิตอยู่ในทะเลน้ำลึกซึ่งปราศจากทั้งแสงและออกซิเจน... ถ้าวันหนึ่งแผ่นดินที่เหลือนบนโลกนี้จมน้ำทั้งหมด มนุษย์ก็จำเป็นต้องเอาชีวิตรอดในที่ที่ไม่มีออกซิเจนไม่ใช่หรือ”

ยอนซุกตรึมฝีปากโดยไม่โต้ตอบอะไร การคาดเดาของเคย์มีความเป็นไปได้... สิ่งมีชีวิตที่มีลักษณะใกล้เคียงกับมนุษย์ แต่สามารถอาศัยอยู่ใต้ท้องทะเลลึกได้ เพียงแค่นี้ก็คุ้มค่าที่จะวิจัยแล้วยิ่งเป็นตอนนี้ที่โลกกำลังตกอยู่ในวิกฤติการณ์ล่มสลายด้วยแล้ว ยิ่งจำเป็นกว่าเดิม

ทว่าความรู้สึกอึดอัดลึก ๆ ในใจกลับไม่จางหาย... แปลกจิ้งเขาไม่อาจอธิบายออกมาให้เห็นภาพได้ แต่รู้สึกเหมือนมีบางอย่างบิดเบี้ยวและผิดแปลก... ถึงแม้นักวิจัยส่วนใหญ่จะไม่ฟังคำสั่งหรือเชื่อเพียงข้อสรุปซึ่งได้จากข้อมูลที่ถูกต้องเท่านั้น และยอนซุกเองก็เช่นกัน

แต่บางครั้งก็มีช่วงเวลาที่ยังลังเลสงสัยรุนแรงแล่นผ่านในใจเขาเช่นกัน กรณีแบบนี้ก็น่าจะเป็นผลมาจากสัมผัสอันเฉียบแหลมที่สะสมข้อมูลเอาไว้จนสามารถตรวจจับบางสิ่งบางอย่างได้ กล่าวคือมันเป็นการคาดการณ์ และส่วนใหญ่ก็มักจะแม่นยำเสียด้วย

“นายดูกังวลนะ อย่าไปคิดเยอะเลย เราแค่ทำงานของเราก็พอ”
เคย์ยิ้มน้อย ๆ พลังตบไหล่ยอนซุกเบา ๆ

เพียงแค่ว่า ‘งานของเรา’ จะเป็นแบบไหนกันแน่ เขาก็รู้สึกแปลกพิกล จากที่อีกฝ่ายบอกว่ายังมีตัวอื่นอีก ก็หมายความว่าคงจะพยายามจับคู่ขยายพันธุ์ให้สำเร็จสินะ ถ้าอย่างนั้นเขาต้องดูแลสิ่งนั้นผสมพันธุ์กับตัวอื่นต่อหน้าต่อตาตั้งนั้นหรือ

“เดี๋ยวคงชินเองแหละ ฉันก็เป็น อเล็กซ์กับจูนด้วย ยังสวมหูฟังอยู่ใช่ไหม เวลาอยู่ในแล็บก็สวมให้ดีละ อย่าลืมเชียว トラバド ที่นายทำตามนี้ รับรองว่าไม่มีปัญหาอะไรแน่นอน”

“...เมื่อก็คุณบอกว่ามันเป็นอุปสรรคป้องกันคลื่นความถี่พิเศษใช่ไหมครับ มันคือคลื่นความถี่แบบไหนกันแน่ ทำไมเราต้องป้องกันมันด้วยครับ”

ยอนซูถามด้วยน้ำเสียงดูตื่นเล็กน้อย

เคย์ชี้นิ้วไปที่ตู้ปลาอย่างเงิบ ๆ และเมื่อยอนซูหันมองตามปลาในตู้นั้นก็ต้องตัวแข็งที่อ

‘สิ่งนั้น’ ยังคงจับจ้องเขาด้วยท่าที่เหมือนกับเมื่อครูไม่มีผิผิวเห็น แม้จะอยู่ห่างไกลกัน แต่นัยน์ตาสีเขียวสั่นไหวอย่างชัดเจน

“มันเป็นคลื่นเสียงที่เบเรชิตปล่อยออกมา และเป็นเสียงที่ไม่ควรได้ยินนะ เราเลยต้องใช้อุปสรรคป้องกัน”

เคย์เดินแกว่งแขนไปยืนหน้าแท็งก์น้ำอย่างช้า ๆ รอยยิ้มที่ยอนซูเคยคิดว่าอีกฝ่ายสวมหน้ากาก บัดนี้หายไปราวกับถูกชำระล้าง ชายหนุ่มทาบฝ่ามือทั้งสองข้างบนกระจกใสของแท็งก์น้ำ ยืนหน้าเข้าไปใกล้จนจมูกแทบจะสัมผัสกับกระจก และไล่สายตาไปตามร่างของสิ่งมีชีวิตสีครามขนาดใหญ่คล้ายกำลังลูบได้มัน

“ฉันจะเล่านิทานสนุก ๆ ให้ฟังเรื่องหนึ่ง ย้อนกลับไปในอดีตอันไกลโพ้น ตอนที่ชาวฮิวเดินทางข้ามทะเลทราย ว่ากันว่าพอดตกกลางคืนจะมีเหล่าเทวดาในชุดโกโรโกโส และปีศาจแต่งกายอย่าง

หุหุหุรามาเยือนพวกเขา”

อีกฝ่ายเริ่มพูดเรื่องที่เขาไม่เข้าใจ ยอนซูตั้งใจฟังเสียงที่เริ่มทุ้มต่ำลง ขณะเดียวกันสายตาก็ยังมองไปทางสัตว์ต่างสายพันธุ์สีครามซึ่งกำลังจ้องมองเขาอยู่

“รู้ไหมว่าซาวยิวแยกแยะระหว่างเทวดากับปีศาจได้ยังไง”

“...”

“ด้วยความรู้สึก”

“ความรู้สึกหรือครับ...”

ยอนซูถามกลับไปโดยไม่รู้ตัว

“หากพบกับเทวดา พวกเขาจะรู้สึกมีพลังเหลือล้นจนอยากออกไปจากทะเลทรายโดยเร็ว แต่ถ้าได้พบกับปีศาจ ร่างกายจะอ่อนเพลียจนอยากอยู่ที่ทะเลทรายไปชั่ววันจันทร์ ดังนั้นคนที่ถูกปีศาจล่อลวง จึงไม่สามารถออกจากทะเลทรายและต้องตายในที่สุด”

“...”

“ดอกเตอร์ฮัน นายห้ามฟังเสียงของเจ้าสิ่งนั้น แล้วก็ห้ามจ้องตามันนานเกินไป เพราะมันทำให้มนุษย์หลงกล”

ยอนซูที่ยังคงจ้องมองเข้าไปในดวงตาของเงือกราวกับถูกครอบงำ...ชะงักทันที ก่อนจะหันขวับไปหาเคย์ เคย์เองก็จ้องมองยอนซูเช่นกัน จากนั้นจึงยิ้มจนตาหยี แล้วพูดต่อ

“มีแค่สิ่งเดียวที่ดอกเตอร์ฮันต้องจำให้ติดนอนอยู่ที่นี่”

“...”

“ห้ามโดนมันล่อลวงเด็ดขาด”

มีปีศาจอาศัยอยู่ในห้องนอนของเขา ตอนกลางวันมันจะซ่อนตัวในที่มืดและอับชื้น เช่น ในตู้เสื้อผ้าหรือใต้เตียง เมื่อค่ำคืน

มาถึง มันก็จะคลานออกมาคร่อมร่างของยอนซูที่กำลังหลับใหล
ดวงตาของปีศาจมีมนตร์สะกด ยามยอนซูถูกครอบงำ เขา
ไม่อาจขยับได้แม้แต่ปลายนิ้ว

ปีศาจร้ายบีบคอเขา ลูกตาสีเหลืองเป็นประกายและลมหายใจ
ขึ้นแฉะใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ มันแลบลิ้นยาวคล้ายหนวดแมลงออกมา
แล้วเลียใบหน้า หน้าผาก จมูก สุดท้ายคือริมฝีปากของเขา

มืออ่อนปวกเปียกราวกับกระดูกนิ้วแตกละเอียดเป็นผุยผง
ของมันล้วงเข้ามาในหว่างขา

‘ช่วยด้วย ช่วยด้วย ช่วยด้วย’ ยอนซูพยายามกรีดร้อง

“ข้าจะฆ่าเจ้า”

ปีศาจร้ายส่งเสียงกระซิบ

“ถ้าร้อง ข้าจะฆ่าเจ้าทิ้ง”

สุดท้ายเสียงกรีดร้องที่ถูกบีบอัดอยู่ภายในก็ไม่หลุดออกมา
เสียงของเขา...ถูกพรากไปแล้ว

ปีศาจร้ายอ้าปากขนาดมหึมาที่ภายในเป็นสีแดงฉาน แล้ว
เริ่มฉีกทั้งยอนซู

“แฉับ แฉับ แฉับ แฉับ” มันส่งเสียงขณะกลืนกินอย่างตะกละ
ตะกลาม

ความหนาวเหน็บแทรกซึมเข้าไปในกระดูก ความมืดปกคลุม
ทั่วทุกที่ กลิ่นบางอย่างที่เน่าเหม็นอบอวลไปหมด

เฮือก เฮือก เฮือก...

เขาตื่นขึ้นพร้อมกับหอบหายใจอย่างรุนแรง

เมื่อกะพริบตาอย่างช้า ๆ เพดานต่ำเป็นฝ้าสีขาวก็ค่อย ๆ ชัดเจน
ขึ้น เขายกมือขึ้นเช็ดท้ายทอยซึ่งชุ่มไปด้วยเหงื่อเย็น มันเป็นความฝัน
ที่ชัดเจนเกินไป รวากับรอยมือบีบลึกลงไปยังติดอยู่บนลำคอ

“บ้าจริง” เขาสมบัติก่อนจะลุกขึ้น ถอดเสื้อยืดที่เปียกชุ่มแล้วโยนทิ้ง ก่อนจะหยิบขวดน้ำจากตู้เย็นมาดื่ม

ทั่วทั้งร่างเปียกชื้น อากาศยังเหนียวเหนอะหนะ เครื่องปรับอากาศคงปิดอัตโนมัติในตอนที่เขากำลังหลับ ยอนซูหาริเมตก่อนจะเปิดมัน เขาเกลียดลมจากเครื่องปรับอากาศที่ทำให้ปวดหัวมาตั้งแต่สมัยก่อน แต่ก็ไม่มีทางเลือก เพราะการเปิดหน้าต่างรับลมนั้นเป็นเรื่องที่ไม่มีใครทำในสมัยนี้

ช่างนอกร้อนอบอ้าวและไม่มีลมพัด ซึ่งความเลวร้ายเช่นนี้จะดำเนินต่อไปอีกครั้งปี หลังจากเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของแผ่นดินบนโลกจมน้ำ ฤดูกาลทั้งสี่ก็หายไป เหลือเพียงอากาศร้อนจัดและหนาวจัด

หลังเกิดการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ ยอนซูก็เข็ดขยาดกับความร้อน เพราะค่าคั้นที่อากาศร้อนจัด มักจะทำให้ผื่นร้ายของเขาแฉะชัดขึ้น

จุดเริ่มต้นคือไฟป่าประหลาดลุกลามไปทั่วโลก เมื่อฝนไม่ตก พื้นดินก็แห้งแล้งลงเรื่อย ๆ ในขณะที่ไฟปายังคงเกิดขึ้นทุกปีโดยไม่มีทีท่าว่าจะมอดดับ ท้องฟ้ากลายเป็นสีแดงฉาน ผู้คนแทบใช้ชีวิตประจำวันไม่ได้เพราะถ้าถ่านสีเทาปลิวว่อน ทฤษฎีวันสิ้นโลกต่าง ๆ เช่น ‘การพิพากษาครั้งที่สองด้วยเพลิงอัคคีมาถึแล้ว’ ถูกหยิบยกขึ้นมาเป็นประเด็นพูดคุยกัน

และสิ่งที่เกิดต่อนั้นคือ ระดับน้ำทะเลที่มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในคราแรก เริ่มสูงขึ้นอย่างบ้าคลั่งตั้งแต่ปี 2025 เกาะซึ่งมีพื้นที่ต่ำในแปซิฟิกใต้ เช่น ฟิจิและหมู่เกาะโซโลมอนนั้นจมนลงใต้น้ำไปก่อน ความรวดเร็วของมันถึงขนาดที่ว่าหากหลับไป อาจมีหลายประเทศจมนหายไปในวันรุ่งขึ้นก็ได้ ทะเลกลืนกินทุกสิ่ง เหลือเพียงผืนดินเล็ก ๆ แทบจะไม่พอให้ประชากรจำนวนน้อยนิดอาศัยอยู่ได้

ผู้คนเรียกเหตุการณ์นี้ว่า ‘กลียุค’ ซึ่งทำให้ระบบนิเวศพังอย่างสมบูรณ์ สภาพอากาศก็เปลี่ยนไปอย่างแปลกประหลาด ไม่มีผืนป่าบนโลกอีกต่อไป นอกเหนือจากสัตว์จำพวกปลา สัตว์อื่น ๆ ล้วนสูญพันธุ์จนหมดสิ้น ฤดูกาลที่เหลือแค่ความร้อนจัดและหนาวจัดก็เป็นผลมาจากกลียุคเช่นกัน

ทว่าด้วยเหตุผลบางอย่าง ระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้นอย่างรวดเร็วจู่ ๆ กลับชะลอลงอย่างกะทันหัน แน่ใจว่ามันไม่ได้หยุดลง แม้แต่ในวินาทีนี้ น้ำทะเลซึ่งล้อมรอบแผ่นดินยังสูงขึ้นทีละน้อย รวากับมาตรการโรคจิตที่มีเวลามากพอจะก่อความเสียหายอย่างไม่มีวันจบสิ้นก่อนจะลงมือฆ่า แม้แต่ซูเปอร์คอมพิวเตอร์ก็ไม่อาจคาดเดาได้ว่ามนุษย์ชาติเหลือเวลาอีกนานเท่าไร

ยอนซูเดินไปเปิดม่านที่หน้าต่าง มองภาพด้านนอกยามค่ำคืนอันมืดมิดและร้อนจัดไม่ต่างจากตอนกลางวัน

ไม่รู้ว่า เป็นเพราะฝันร้ายหรือความร้อนที่แผดเผา เขาถึงรู้สึกเวียนหัว

ครี๊ดดด...

ตอนนั้นเอง โทรศัพท์มือถือของเขาสั่น แม้ยอนซูจะไม่สนใจ แต่มันก็ยังสั่นไม่หยุด เขาจึงก้าวขาอย่างอ่อนแรงไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียงขึ้นมา ผู้ที่โทร. มาในเวลานี้คงมีแค่คนเดียว...ยอนซูปรับสีหน้าก่อนจะรับสาย

“มีอะไรครับ”

[มีอะไรงั้นหรือ แกนี่หยาบคายกับแม่ตลอดเลยนะ]

“เฮ้อ...” เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นลูบใบหน้าแล้วกลืนคำพูดลงคอ ตอนนีเห็น้อยเหลือเกิน ดังนั้นยอนซูจึงไม่ต้องการเสียพลังงานไปกับการตอบโต้ที่ไร้ประโยชน์

“ผมเหนื่อยครับ ตอนนี้มันห้าทุ่มแล้วนะ มีอะไรก็รีบพูดเถอะ
ครับแม่”

[แยจจริง ๆ ส่งเงินมาหน่อย ฉันมีเรื่องต้องชี้]

[แล้วเงินที่เพิ่งให้ไปล่ะครับ]

[นี่แกคิดว่าเศษเงินแค่นั้นมันจะใช้นานเท่าไรกัน]

“...”

[ฉันเป็นคนเลี้ยงแกมานะ แกก็รู้ว่าฉันต้องทุกข์ทรมานแค่ไหนเพราะแก ไม่ดี แกคงไม่รู้ ตลอดชีวิตนี้แกคงไม่รู้ แกนะไม่เข้าใจหรอก ไอ้ลูกไม่รักดี ไอ้ลูกเนรคุณ คนอย่างแก...คนอย่างแกนะ ฉันน่าจะทิ้ง ๆ ไปซะ ตอนนี้น่าจะโยนลงทะเลไปซะเลย]

ลู ๆ แม่ก็เริ่มพูดจากรุนแรงเหมือนที่เคยเป็นมาตลอด อีกทั้งเสียงยังอ้อแอ้ด้วย

“นี่แม่ตีผมแล้วหรือครับ ครั้งก่อนก็ได้ยินที่หมอบอกแล้วนี่ว่าไม่ให้ตีผมแล้วอีกเด็ดขาด”

[ถึงแกจะพรวดทุกสิ่งทุกอย่างไปจากฉัน แต่ฉันก็ไม่ทิ้งแก รู้ไหมรู้หรือเปล่า เพราะฉะนั้นอะไรที่ควรจะได้ ฉันจะเอามาให้หมด จะเอาทุกอย่างของแกมาให้หมดเลย!]

อาการหนักเหลือเกิน...ยอนซุอมย็อมอย่างแห้งแล้ง ถึงจะเป็นคำพูดที่ได้ยินอยู่บ่อยครั้ง แต่ก็ไม่ชินสักที เหมือนหัวใจถูกทิ่มแทงตลอดเวลา ไหนใครบอกว่าสุดท้ายคนเราจะมีภูมิคุ้มกันต่อสิ่งที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า และปรับตัวเข้ากับทุกอย่างได้ แต่ทำไมคำพูดร้ายกาจของแม่ถึงทำร้ายหัวใจเขาได้เสมอ

“เข้าใจแล้วครับ เอาไป เอาไปให้หมดเลย เอาให้ผมไม่เหลืออะไรเลย”

[เฮอะ ยังไงแกก็ไม่ให้ฉันหมดอยู่แล้ว คิดว่าฉันไม่รู้หรือว่าแก

แอบทำอะไรลับหลัง]

“ผมคงให้ทั้งหมดไม่ได้หรอก แม่ก็รู้ดีที่ว่าเงินเดือนข้าราชการมันได้ไม่เท่าไร เดี่ยวพรุ่งนี้เช้าจะโอนไปให้ แม่ก็นอนได้แล้วนะครับ”

เขาวางสาย ก่อนจะปิดเครื่อง

ยอนซุมองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง...หน้าต่างที่ไม่สามารถเปิดได้ ทำให้เขาอึดอัดเหมือนถูกกักขัง วินาทีที่คิดแบบนั้น ลมหายใจก็ถี่กระชั้น เขารู้สึกเวียนหัว กล้ามเนื้อหดเกร็งตั้งแต่ปลายนิ้วมือจนถึงปลายเท้า จู่ๆ ชายหนุ่มก็กลัวว่าอาการทางประสาทจะกลับมาซ้ำแะอีกครั้งเหมือนสมัยก่อน

“หายใจเข้าลึก ๆ เพื่อผ่อนคลายจิตใจ ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร” พุดซ้ำไปซ้ำมาราวกับสวดภาวนา ในที่สุดอาการเวียนหัวก็สงบลง เขาจึงลากขาหนักอึ้งออกจากห้องนอนแล้วเดินไปยังห้องที่มีตู้ปลา เมื่อเปิดประตูก็พบเพียงความมืดมิด ยอนซุปรับสายตาครู่หนึ่งแล้วก้าวเข้าไปอย่างเชื่องช้า

ปัง!

เขาใช้หลังดันปิดประตู แสงสีขาวที่รับรู้ถึงเสียงของเขาขยับเข้ามาใกล้ มันคือเจ้าไชรง ปลาทะเลน้ำลึกของยอนซุนนั่นเอง

เขาย่อตัวลงนั่งหน้าตู้ปลาแล้วใช้แขนทั้งสองข้างกอดเข้าเอาไว้ พอเอาศีรษะฟิงกระจก เจ้าไชรงก็ว่ายน้ำมาใกล้ ๆ มันวนเวียนอยู่แถวหน้าผากเหมือนต้องการลูบศีรษะเขา ยอนซุหลุดยิ้มให้แก่ท่าทางที่คล้ายมันแสดงความน่ารักให้ดู

ยอนซุหลับตาลง เงียบหูฟังเสียงในความมืด ความรู้สึกอึดอัดค่อย ๆ สงบลง ความมืดมิดอันหนาวเหน็บกลับกลายเป็นอบอุ่น

เขาสบายใจเมื่ออยู่ในที่แห่งนี้กับเจ้าไชรง นั่นเพราะความมืดมิดกลืนกินทุกสิ่งโดยไม่คายอะไรออกมา และเงียบสงบอยู่ตลอด

“แปลกเนอะ แค่มองแก ใจฉันก็สงบลงได้”

ยอนซูฟังเสียงปลาทะเลน้ำลึกแหวกว่ายพลางเอามือคลำพื้น
จากนั้นก็ใช้นิ้วคีบเอาบางอย่างขึ้นมา

เมื่อยื่นมันเข้าไปใกล้ ๆ เจ้าโซรง เขาก็เห็นว่ามันคือรูบิกขนาด
เล็กนั่นเอง

“วันนี้ผู้ชายที่เป็นพี่เลี้ยงของฉันเล่าให้ฟังเรื่องหนึ่ง เขาบอก
ว่าถ้าเจอกับปีศาจในทะเลทรายยามค่ำคืน ร่างกายจะอ่อนเพลีย
และไร้เรี่ยวแรง ดังนั้นหากถูกปีศาจล่อลวง จะไม่สามารถออกจาก
ทะเลทรายและต้องตายในที่สุด แกเองก็ถูกเรียกว่าปีศาจแห่งท้อง
ทะเลเหมือนกันนี่”

คลิก...คลิก...

เขาใช้มือแก์รูบิกทั้ง ๆ ที่ยังฟังศีรษะกับตู้ปลา

“หรือว่าฉันเองก็ถูกแกล่อลวงไปแล้วนะ ฉันถึงรู้สึกแบบนี้เวลา
ได้อยู่กับแก ความรู้สึกที่อยากจะจมดิ่งอยู่อย่างนี้ไปชั่ววันจันทร์...”

รูบิกที่สีสันปะปนกันไปหมดถูกทำให้เป็นระเบียบอย่างรวดเร็ว

“จริง ๆ ฉันเคยคิดจะปล่อยแกกลับทะเลนะ ไม่อยากขังแกไว้
ในที่แบบนี้ แต่ว่าได้ทะเลลึกมันเป็นทีที่ฉันไปไม่ได้นี่นา ฉันก็เลยพา
แกมาอยู่ในห้องเพื่อเป็นที่พักพิงชั่วคราว ไม่งั้นแกคงโดนกำจัดใน
ห้องทดลองไปแล้ว ดังนั้นอย่าโกรธฉันจนเกินไปล่ะ”

คลิก!

รูบิกช่องสุดท้ายกลับเข้าที่ของมัน

“วันนี้ฉันเจอเพื่อนแกดด้วย เป็นสิ่งมีชีวิตที่งดงามเหมือนแก
เลย บางทีแกอาจจะเคยเจอกับเขาเมื่อนานมาแล้วก็ได้”

ยอนซูลุกขึ้น เจ้าโซรงก็ว่ายตามขึ้นมาที่ระดับสายตาของเขา

เขาลากที่วางเท้าออกมาแล้วขึ้นไปยืนเพื่อสัมผัสกับปากตู้ปลา

ซึ่งสูงกว่าตัวเอง จากนั้นก็ยื่นมือที่กำรูกบิกออกไป

“ถึงเขาจะอยู่ในแท็งก์น้ำขนาดมหึมา แต่มันก็ดูใหญ่ไม่พอ เพราะว่าตัวเขาใหญ่มาก นึกไม่ออกเลยว่าเขาจะอึดอัดขนาดไหน ฉันหวังว่าวันหนึ่งทั้งแกและเขาจะได้กลับสู่ทะเลนะ”

ชายหนุ่มปล่อยมือ

จ๋อม...

เสียงของน้ำกระเพื่อมเป็นวงกว้าง

“ถ้าตอนนั้นมาถึง ฉันอยากจะขอร้องเขา”

ยอนซูเพิ่มพำชนะมองรูกบิกที่ค่อย ๆ จมลงสู่ก้นตู้ปลาพร้อมกับ กระแสน้ำแผ่วเบา

“ขอให้พาฉันไปด้วย”

ยอนซูใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ในการทำความเข้าใจกับจุน

ชื่อเต็มของจุนคือ วาตานาเบะ จุนอิจิ แต่ทุกคนเรียกเขาว่า จุนเฉย ๆ เขาเป็นผู้ชายขี้อายมาก ตลอดสองวันที่ยอนซูได้เริ่มงาน จุนเอาแต่อยู่ในที่ของตัวเอง ทำให้ไม่เห็นหน้าเขาเลย และในวันที่ สามทั้งสองก็ได้กินมื้อกลางวันด้วยกันเป็นครั้งแรก แน่ใจว่ามันคง ไม่เกิดขึ้นถ้าอเล็กซ์ไม่ลากเขาออกมา

ใบหน้าที่ย่อนวัยอย่างกับเด็กผู้ชายของจุน ทำให้ยอนซูรู้สึก ประหลาดใจมากในตอนที่ได้เจอกันครั้งแรก แม้แต่ในโรงอาหาร จุนก็ เอาแต่หลบมองมาด้วยใบหน้าแดงก่ำโดยไม่พูดอะไรสักคำ เมื่อ บังเอิญสบตากัน ยอนซูก็เป็นฝ่ายก้มศีรษะทักทายก่อน แต่ใบหน้า ของอีกฝ่ายกลับแดงก่ำยิ่งขึ้น

ผ่านไปสักพักถึงได้รู้ว่าจุนมีอาการติดอ่าง ซึ่งยอนซูได้ยิน อีกฝ่ายกระซิบบออะไรบ้างอย่างกับเคย์ แต่ชายหนุ่มไม่แน่ใจนักว่านั่น

เป็นสาเหตุที่จุนไม่ค่อยพูดหรือเปล่า

ยอนซูรู้สึกถูกใจจุน อีกฝ่ายค่อนข้างตัวเล็กและพอม แต่กลับมีใบหน้าอ้วนกลม แก้มยุ้ยๆ นั้นนุ่มนึ่ง อีกทั้งดวงตาสีดำยังเปล่งประกาย แค่อยอนซูมองหน้าอีกฝ่าย ก็ชวนให้นึกถึงหนูแฮมสเตอร์ที่เคยเลี้ยงในสมัยก่อน เจ้าหนูตัวนั้นมีขนสีขาวยาวและปลายหูสีชมพู

“ดอกเตอร์ฮัน นายหน้าขาววอกเหมือนพวกคองแกเรียน ก็เลยเก่งโคตรๆ สิเนะ อัจฉริยะนี้สมกับเป็นอัจฉริยะจริง ๆ”

อเล็กซ์พูดประโยคซึ่งไม่รู้ว่าเป็นคำด่าหรือคำชมกันแน่ พยายามมองหน้าจอนาฬิกาจับเวลาที่ถืออยู่

“...”

ตัวเลขที่หยุดอยู่บนนาฬิกาจับเวลาคือ 4.23 วินาที มันเป็นเวลาที่ยอนซูใช้ในการแก้รูปิก

“มะ...เหมือนมายากลเลย”

จุนที่อยู่ข้างๆ พึมพำขึ้นมาเบาๆ

เหมือนมายากลอย่างที่จุนพูด ลูกบาศก์ยี่สิบเจ็ดช่องที่ปนกันยุ่งเหยิงขยับอย่างรวดเร็วและราบรื่นภายใต้นิ้วเรียวสวยเกินชายจนแทบมองไม่ทัน และกลับมาเรียงกันในที่ของมันเพียงชั่วพริบตา

สถิติของอเล็กซ์คือ 27 วินาที สถิติของจุนคือ 29 วินาที

“ถ้าจะทิ้งห่าง ก็ควรจะห่างกันประมาณนี้สิ”

อเล็กซ์เดาะลิ้นอย่างขัดใจ เพราะเธอเป็นคนเสนอให้เดิมพันด้วยค่าเครื่องดื่ม เนื่องจากมันใจในตัวเองประมาณหนึ่ง

ไม่ใช่แค่รูปิกอย่างเดียว ยังมีรูมิควิบ์ ควาร์เคิล เซต บล็อกคัส และอื่นๆ ที่ทั้งสามคนเล่นกันตลอดช่วงบ่าย และทุกครั้งก็ต้องแพ้ให้แก่ยอนซู หลังจากพ่ายแพ้ไปหลายครั้ง อเล็กซ์ถึงกับโวยวาระดับนี้แล้วคงจะไม่ใช่ว่าดอกเตอร์ผู้เชี่ยวชาญเรื่องสัตว์ทะเลน้ำลึก แต่เป็น

ผู้เชี่ยวชาญเรื่องเกมลับสมองต่างหาก

“4.23 วิหระอ น่าจะเป็นสถิติโลกเลยนะ”

“ไม่หระอครับ สถิติโลกคือ 3.47 วินาที ถูกสร้างโดยตู้หยูเซิง จากประเทศจีนในปี 2018 ครับ”

“อาสะ งั้นหระอ กลายเป็นว่านายคือดิงรูบิกสินะ รู้สถิติโลกด้วย? ที่เขาว่าแผนกสัตว์น้ำลึกสบาย ไม่ใช่ว่าเล่นแต่เกม แล้วไม่ทำงานทำการกันหระออะ?”

“คนที่สบายคงไม่ใช่แผนกนั้น แต่เป็นแผนกเรามากกว่า”

เคย์ที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะทำงานคนเดียว เดินเข้ามาขัดจังหวะโดยที่คนอื่น ๆ ไม่ทันรู้ตัว เขายืนกอดอกแล้วถอนหายใจยาวให้ภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า

มันเป็นภาพอันไม่น่าดูของทั้งสามคน ซึ่งเอาเบาะมาปูล้อมวงบนพื้นกลางห้องทำงาน อเล็กซ์นอนคว่ำอยู่บนเบาะ อุปกรณ์เกมต่าง ๆ เช่น การ์ด รูบิก จิกซอร์ และลูกปัดกระจัดกระจายอยู่บนพื้นจนน่าเวียนหัว

“นี่มันค่ายสานสัมพันธ์ของเด็กมหา'ลัยหรือไง อุตส่าห์หาคนมาเพิ่มเพราะมีแต่พวกชอบอู้งาน นี่แม้แต่ดอกเตอร์ฮันก็เอาด้วยแล้วฉันจะทำยังไงดีล่ะ”

เคย์พูดพลางใช้ปลายเท้าเหยียบของที่วางกระจัดกระจาย ยอนซูลุกขึ้นด้วยสีหน้าเงินอายนิดหน่อย ส่วนจุนริบวิ่งลงลานไปยังโต๊ะตัวเอง มีแค่อเล็กซ์เท่านั้นที่ไม่แม้แต่จะทำเป็นเชื่อฟัง เธอเอาแต่นอนไถโทรศัพท์มือถือถือ ดูอย่างไรก็เหมือนว่ากำลังค้นหาสถิติโลกของรูบิกอยู่

“ขอโทษครับ ผมไม่รู้เลยว่าหมดเวลาพักกลางวันแล้ว”

“มันหมดเวลาพักมาสองชั่วโมงแล้วนะ”

ยอนซุกก็ใจมากจนรีบหันไปดูนาฬิกาบนผนังทันที เขาคิดว่า
เวลาคงผ่านไปสักพัก แต่ไม่คิดเลยว่า จะผ่านไปนานขนาดนี้ อันที่จริง
เขาก็ไม่ได้ทำอะไรอย่างไรสติแบบนี้มานานแล้ว

“หวังว่าความสามารถในการทำงานของดอกเตอร์ฮันจะโดดเด่น
กว่าการเล่นเกมส์ละ”

เคย์ที่หายไปพักหนึ่ง กลับมาพร้อมแฟ้มเอกสารหนัก ๆ ก่อน
จะวางลงจนเต็มอ้อมแขนของยอนซุกเหมือนมันเป็นของขลัง

“อ่านทุกอย่างแล้วสรุปส่งก่อนเลิกงานนะ นี่เป็นรายงาน
ลักษณะเฉพาะของเบเรชิตซึ่งบันทึกไว้ตลอดเวลาที่ผ่านมา”

ยอนซุกพยักหน้ารับ ถึงอย่างไรก็จะขอเอกสารอยู่พอดี เพราะ
งานไม่มีความคืบหน้ามาหนึ่งสัปดาห์แล้ว

“มันเป็นข้อมูลลับสุดยอด เลยต้องใช้เวลาน้อยกว่าจะได้มา
อ่านให้หมดภายในวันนี้แล้วเอามาคืนละ แล้วก็อันนี้...”

เคย์หยิบยูเอสบีขนาดเท่าเล็บมือออกมาจากกระเป๋าเสื้อ
แจ็กเกต

“คลิปรีดิโอทั้งหมดอยู่ในนี้ รหัสเดียวกับที่เคยบอกเมื่อครั้ง
ที่แล้ว มันมีโปรแกรมทำลายข้อมูลอัตโนมัติ ถ้าเล่นรีดิโอไปครั้งหนึ่ง
ทุกอย่างถือว่าจบทันที”

เคย์ใจดีช่วยเสียบสิ่งนั้นไว้ในกระเป๋าหลังกางเกงของยอนซุก
ที่ชอบแฟ้มเอกสารอยู่ จากนั้นก็เดินกลับไปยังโต๊ะตัวเอง

ยอนซุกเดินไปที่โต๊ะ วางแฟ้มเอกสารแล้วเปิดคอมพิวเตอร์
คิดว่าถ้าต้องอ่านและสรุปรายงานที่เคย์ให้มาทั้งหมด ต่อให้ทำงาน
ล่วงเวลาก็คงทำไม่ทัน

เขาเปิดดูอีเมลตามความเคยชิน ก่อนจะเริ่มทำงานอย่าง
จริงจัง

ชายหนุ่มเลื่อนเมาส์ไปเรื่อยๆ อย่างเฉื่อยชา แต่จู่ๆ ก็ต้องชะงักแล้วเบิกตากว้าง เมื่อคลิกไปยังหัวข้ออีเมลที่เคอร์เซอร์หยุดอยู่

[คำตอบเกี่ยวกับแผนการบำบัด CO₂ ในมหาสมุทร

from: ทามาร์ เชลวีย์ <Tamar_Shelvey@gov.org>

to: ฮันยอนซู <HanYeonSoo@gov.org>

date: Jan 10, 20XX, 8:00 AM

เรียนคุณยอนซูที่เคารพ

สวัสดี ผมเชลวีย์

ทางเราได้รับอีเมลของคุณเรียบร้อยแล้ว ผมคิดว่ามันเป็นการตั้งข้อสงสัยที่แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในปัญหาอย่างทะลุปรุโปร่ง และเฉียบแหลมของคุณยอนซู ดังที่คุณได้กล่าวไว้ แผนการบำบัด CO₂ จำนวนมากในมหาสมุทรมันมีปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและจริยธรรมมากมาย

อ้างอิงจากงานวิจัยในปี 2011 โดยศาสตราจารย์ชิโรยามะ จากมหาวิทยาลัยเกียวโต...ความเข้มข้นของ CO₂ ในน้ำทะเลส่งผลกระทบต่ออัตราการเจริญพันธุ์ของเม่นทะเล นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยอื่นๆ อีกมากมาย³ แสดงให้เห็นว่าอัตราการเจือจางของ CO₂ ในน้ำทะเลช้ากว่าที่นักวิชาการคาดไว้ หากต้องการบำบัด CO₂ จำนวนมากในทะเลลึก ดูเหมือนว่าเราจำเป็นต้องมีการตรวจสอบและประเมินอย่างละเอียดเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตที่ได้รับผลกระทบจาก

³ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องอ้างอิงจากบทความงานวิจัยต่อไปนี้...จองโนแท็ก, คังซองกิล, คังซางกู, พัคยงชาน, ยุนฮีโฮ. (2005). <การวิจัยเปรียบเทียบเกี่ยวกับแผนการบำบัด CO₂ ในมหาสมุทร> วารสารของสมาคมสิ่งแวดล้อมทางทะเลและพลังงานแห่งเกาหลี, 8(3), 111-115.

การเป็นพิษอย่างเฉียบพลัน ซึ่งเพิ่มขึ้นตามความเข้มข้นของ CO₂ ก่อน

ผมขอขอบคุณสำหรับการตั้งข้อสงสัยที่ดีเช่นนี้อีกครั้ง ข้อมูลที่คุณส่งมาจะถูกแบ่งปันในการประชุม ซึ่งจัดโดยสมาคมสมุทรศาสตร์ในเดือนหน้า

ทามาร์ เชลวีย์

Tamar Shelvey, Ph.D.

The International Association of Oceanography

Email: Tamar_Shelvey@gov.org

Phone: +1 XXX XXX XXXX]

เขาได้รับการตอบกลับจาก ทามาร์ เชลวีย์ แม้ว่าจะอ่านข้อความทั้งหมดในอีเมลแล้ว แต่ยอนซูก็ยังไม่อยากจะเชื่อ จึงต้องตรวจดูชื่อผู้ส่งอยู่หลายครั้ง และเกือบจะกรีดร้องออกมาเหมือนเด็ก ๆ

เมื่อไม่นานมานี้เขาได้อ่านงานวิจัยเกี่ยวกับการบำบัด CO₂ ในมหาสมุทร และเกิดข้อสงสัยขึ้นมา จึงได้ส่งอีเมลไป แต่นึกไม่ถึงว่าจะได้รับการตอบกลับเข้าจริง ๆ

ทามาร์ เชลวีย์ บิดาแห่งชีววิทยาทางทะเล...หากเป็นคนที่เรียนเอกสมุทรศาสตร์แล้วละก็ ไม่มีทางที่จะไม่รู้จักเขาคนนี้ ยอนซูอ่านบทความงานวิจัยของเขาที่ดีพิมพ์ในวารสารมีชื่อเสียงต่าง ๆ ซ้ำไปซ้ำมา ตลอดระยะเวลาในการเรียนปริญญาเอก เขาเป็นบุคคลที่ยอนซูให้ความเคารพนับถือมากที่สุด และยังเป็นคนที่มอิทธิพลอย่างมากในการทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกของยอนซู

“ดอกเตอร์ฮัน มีเรื่องน่าตื่นเต้นอะไรเกิดขึ้นนั้นหรือ ตาถึงเป็นประกายขนาดนั้น”

พลันเสียงของอเล็กซ์ก็ดังขึ้น เธอเดินเข้ามาใกล้และยืนอยู่ด้านหลังของยอนซู

“อา...ไม่ได้มีเรื่องพิเศษอะไรหรอกครับ ผมแค่ส่งอีเมลไปหา ดอกเตอร์ทามาร์ เซลวีย์ แล้วก็ได้รับอีเมลตอบกลับมา”

“ทามาร์ เซลวีย์? นายชอบคนคนนั้นนั่นแหละหรือ”

“ครับ ชอบมาก ๆ ผมอ่านบทความงานวิจัยที่เขาเขียนทุกชิ้นเลยครับ”

“เขาเป็นที่ปรึกษาให้แก่โพรเจกต์ของเราล่ะ”

ไอ้พระเจ้า ความประหลาดใจแผ่กระจายไปทั่วทั้งใบหน้าของยอนซู

“จริงหรือครับ ดอกเตอร์เป็นที่ปรึกษาให้แก่โพรเจกต์ของเราหรือ มันแสดงว่าเขาเกี่ยวข้องกับเบเรชิตอยู่แล้วนะสิครับ”

“อ้อ เขาประชุมออนไลน์กับพวกเราบ่อย ๆ แน่แน่นอนว่าฉันไม่เคยเจอเขาตัวเป็น ๆ หรือ ก็ในแวดวงวิชาการ เขาคือนักวิชาการที่ไม่เปิดเผยใบหน้าผู้โด่งดังนี่นา”

“ว้าว...”

สมัยเรียน ยอนซูมักจะกระตือรือร้นในการศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ การเรียนรู้เป็นเรื่องสนุกสนาน ยิ่งศึกษาเกี่ยวกับสมุทรศาสตร์ ได้ท้องทะเลลึกซึ่งเป็นวิชาเอกมากเท่าไร เขาก็ค้นพบว่ามันเป็นสาขาวิชาที่น่าหลงใหลมากขึ้นเท่านั้น ทว่าหลังจากเขาได้รับเลือกจากรัฐบาลและเริ่มทำงานที่ศูนย์วิจัย แรงจูงใจทางด้านวิชาการก็แห้งเหือดลงไปเรื่อย ๆ สาเหตุเพราะขอบเขตของการวิจัยที่สามารถทำได้ นั้นแคบลง และนักวิจัยส่วนใหญ่ก็เต็มไปด้วยความเฉื่อยชา

หัวใจของชายหนุ่มกลับมาเต้นแรงอีกครั้ง แทนที่จะแค่รับส่งอีเมลกับ ทามาร์ เซลวีย์ บางที่ยอนซูอาจจะมีโอกาสได้ทำวิจัยร่วม

กับอีกฝ่ายก็เป็นได้

“เป็นเรื่องดีที่ดอกเตอร์ฮันได้ย้ายมาแผนกของเรานะ จริงไหม”
อเล็กซ์ตบไหล่อนชูเบา ๆ พลังพูดด้วยความร่าเริง

[รายงานลักษณะเฉพาะของเบเรชิต [FBSR 001]

- ชื่อเรียก: เบเรชิต (Bereshit) ตั้งโดยดอกเตอร์ทามาร์ เซลวีย์ นักชีววิทยาชาวอิสราเอลผู้ค้นพบสิ่งมีชีวิตนี้เป็นครั้งแรก โดยมีความหมายในภาษาฮีบรูว่า ‘การกำเนิดของโลก’ ‘จุดเริ่มต้น’ ‘ยุคเริ่มแรก’

อนชูจดจ่อกับการอ่านรายงานจนตกอยู่ในภวังค์ คนที่ตั้งชื่อวิทยาศาสตร์ให้แก่เบเรชิตนั้น ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็น ทามาร์ เซลวีย์ ลู่ ๆ ข้อเท็จจริงที่ว่าอีกฝ่ายเป็นที่ปรึกษาให้แก่พรเจกต์ลับนี้ก็โหมเข้ามา

- ชนิด: ปลา จัดอยู่ในไฟลัมย่อย⁴ ของสัตว์มีกระดูกสันหลัง ร่างกายส่วนบนคล้ายกับโฮโมเซเปียนส์⁵ แต่หายใจทางเหงือก เคลื่อนไหวด้วยครีบ และมีเกล็ดปกคลุมผิวหนัง

- ลักษณะเด่น: ประกอบด้วยลำตัวส่วนบนและหาง หางมีขนาดประมาณ 2/3 ของลำตัวทั้งหมด พบว่ามีขนาดใหญ่ตั้งแต่ 1.7 เมตร จนถึง 3 เมตร สันนิษฐานว่าอาศัยอยู่ในบริเวณทะเลลึกระดับกลางและที่ราบกันสมุทร พวกมันหายใจทางเหงือก แต่อยู่รอดได้แม้ในสภาพแวดล้อมที่มีออกซิเจนน้อย เป็นสัตว์เลือดเย็นซึ่งมีอุณหภูมิ

⁴ไฟลัมย่อย (Subphylum) เป็นชั้นอนุกรมวิธานชั้นหนึ่งในการจำแนกสัตว์ในทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งอยู่ระหว่างไฟลัม (Phylum) กับชั้นใหญ่ (Superclass)

⁵โฮโมเซเปียนส์ (Homo sapiens) เป็นชื่อวิทยาศาสตร์ของมนุษย์ โดยมีความหมายในภาษาละตินว่า ‘คนฉลาด’ หรือ ‘ผู้มีปัญญา’

ร่างกายเปลี่ยนแปลงไปตามอุณหภูมิของน้ำ ผิวหนังและครีบหาง
 เรืองแสงได้ เนื่องจากพวกมันหายใจโดยใช้ออกซิเจนในปริมาณน้อย
 มาก จึงมีผลการวิจัยว่าพวกมันจะมีชีวิตรอดได้นานกว่าสามชั่วโมง
 เมื่อไม่ได้อยู่ในน้ำ

- คุณสมบัตพิเศษ: กระจายคลื่นเสียงเป็นบริเวณกว้าง ซึ่ง
 ครอบคลุมทั้งระยะการได้ยินและไม่ได้ยิน ยังไม่มีการเปิดเผยเกี่ยว
 กับอวัยวะและวิธีการสร้างคลื่นเสียง

- วิธีการสืบพันธุ์: สิ่งมีชีวิตนี้ถูกแบ่งออกเป็นตัวผู้ที่มีอวัยวะ
 และตัวเมียที่มีรังไข่ ตัวผู้จะมีอวัยวะที่เรียกว่า แคลสเปอร์⁶ ซึ่งดู
 เหมือนจะทำหน้าที่เป็นองคชาติ ด้วยเหตุนี้จึงสันนิษฐานว่า พวกมัน
 ผสมพันธุ์กันด้วยการสอดใส่อวัยวะเพศของตัวผู้เข้าไปในอวัยวะเพศ
 ของตัวเมีย ต่างจากปลาส่วนใหญ่ที่ผสมพันธุ์โดยตัวผู้ปล่อยน้ำเชื้อ
 ใส่รังไข่ซึ่งอยู่ด้านนอก

ยอนซูใช้นิวคลีอสังหว่างค้ว ส่วนสำคัญที่สุดเกี่ยวกับวิธีการผสม
 พันธุ์กลับเป็น ‘ข้อสมมติฐาน’ ทั้งสิ้น นั่นก็หมายความว่ามันช่วย
 อะไรได้ไม่มากนัก

ต่อให้ตัวอย่างการทดลองจะมีจำนวนน้อยขนาดไหน แต่อย่างไร
 ก็ทำวิจัยกันมาตั้งหลายปีแล้ว น่าแปลกที่ข้อมูลเกี่ยวกับการขยาย
 พันธุ์ขาดแคลนถึงเพียงนี้ เรื่องที่เคยพูดไว้จะต้องเป็นความจริง
 สักเรื่องแน่ๆ ถ้าไม่ใช่เพราะทุกคนในแผนกเป็นพวกไม่เอาการเอางาน
 ก็ต้องเป็นเพราะไม่เคยมีผู้ใดพบเจอสิ่งมีชีวิตนี้มาก่อนจริงๆ

รายงานฉบับถัดไปเป็นการสรุปข้อมูลเกี่ยวกับตัวอย่างการ

⁶ แคลสเปอร์ (Clasper) คือครีบบริเวณหน้าท้องของปลาตัวผู้ ทำหน้าที่เป็น
 องคชาติ

ทดลองแต่ละตัว โดยมีหมายเลขกำกับไว้ตั้งแต่หมายเลข 1 จนถึงหมายเลข 10

ยอนซูเปิดดูรูปถ่ายที่แนบมาทีละรูป

ทุกตัวล้วนงดงามเสียจนเขารู้สึกครั้นคร้าม ที่เคยบอกว่าอย่าได้หลงใหลนั้นไม่ใช่คำสั่งไว้สาระเลยจริงๆ แม้ว่าจะมีรูปร่างเหมือนกับมนุษย์ ทว่ากลับดูไม่เหมือนมนุษย์เลย เพราะมันงดงามจนดูเหมือนคอมพิวเตอร์ได้ค้นหาและสรรค์สร้างรูปลักษณะอันสมบูรณ์แบบ ซึ่งจะทำให้มนุษย์ได้สัมผัสกับสุนทรียะในระดับสูงสุด

ตั้งแต่หมายเลข 1 จนถึงหมายเลข 9 ถูกระบุว่าเป็นเพศเมีย ทว่าการจำแนกเพศของมันไม่สามารถดูได้จากรูปลักษณะภายนอกเพียงอย่างเดียว เพราะเพศเมียซึ่งมีรังไข่ไม่มีหน้าอก ต่างจากไฮโมเทเปียนส์เพศหญิง บางครั้งพวกมันก็ดูเหมือนชายหนุ่มผู้งดงาม แต่บางครั้งก็คล้ายหญิงสาวโฉมสะคราญ

สายตาของยอนซูหยุดอยู่ที่หมายเลข 10

สิ่งมีชีวิตเพียงหนึ่งเดียวซึ่งถูกทำเครื่องหมายเพศผู้เอาไว้

มันคือเบเรซิดที่เขาเจอ...เจ้าของเส้นผมสีเขียวอมน้ำเงินและดวงตาสีเขียวเข้ม

มันตัวใหญ่ที่สุดในบรรดาตัวอย่างการทดลองทั้งหมด ทางยาวประมาณสองเมตร และครีบบางยาวเกือบหนึ่งเมตร กล้ามเนื้อร่างกายอ่อนบนก็หนาและพัฒนาอย่างเห็นได้ชัด

อีกทั้งยังงดงามที่สุด...แม้ตาสีก นัยน์ตากระจ่างใสเปล่งประกาย ดูลึกกลับและน่าหลงใหลเสียจนยากจะละสายตาจากรูปถ่าย

ขณะอ่านคำอธิบายเกี่ยวกับหมายเลข 10 ให้ละเอียดถี่ถ้วนอยู่นั้น เขามองเห็นประโยคหนึ่งซึ่งมีใครบางคนใช้ปากกาเน้นข้อความกำกับเอาไว้

[ต่างจากตัวอย่างอื่น ๆ ไม่มีอวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียง มองเห็นร่องรอยถูกตัดออกไป]

‘ไม่มีอวัยวะสำหรับการเปล่งเสียงงั้นหรือ...’

หมายความว่าไม่มีเสียง ซึ่งไม่ใช่ลักษณะทั่วไปของปลา สายพันธุ์นี้...มีเพียงหมายเลข 10 เท่านั้นที่ไม่มีเสียง และนั่นก็เป็นเพราะมันถูกใครบางคน หรือบางสิ่งพรากเอาไป

ยอนซุกัดริมฝีปากตัวเองแน่น ซึ่งเป็นนิสัยของเขาเมื่อรู้สึกเครียด ความครั้นคร้ามและอาการปวดหน่วงแผ่ลึกเข้าไปในหัวใจ พร้อมกับกลิ่นคาวเลือดบางเบา

เขาปิดรายงานที่กำลังอ่านอยู่แล้วลุกขึ้น ก่อนจะหยิบหูฟังที่ทิ้งเอาไว้ในลิ้นชักโต๊ะขึ้นมาสวม

‘ผมจะไปแล็บสักพักนะครับ’

เขาทิ้งข้อความไว้ให้เคย์แล้วรีบไปที่ห้องทดลองทันที

ขณะที่ลิฟต์กำลังมุ่งสู่ชั้นใต้ดิน ยอนซุกู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปช้ามาก เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อกาวน์และลูบคลำรูบิกไปเรื่อย ๆ

ในที่สุดลิฟต์ก็หยุดลง พอประตูลิฟต์เปิดออก ก็พบกับความมืดมิดในทันใด ยอนซุกู้ตั้งใจไม่เปิดไฟ และก้าวเท้าเข้าสู่ความดำมืดอย่างหนักแน่น

เขาได้ยินเสียงน้ำแหวกออกเป็นทาง

‘สิ่งนั้น’ แหวกว่ายเข้ามา เจกเช่นอุกกาบาตจากห้วงอวกาศตกลงสู่พื้นโลก ทว่ามันไม่อาจเข้ามาถึงชั้นบรรยากาศที่ยอนซุกำลัง

ยืนอยู่ได้ โดยหยุดอยู่ตรงหน้ากระจกใสซึ่งขวางกั้นทั้งสองเอาไว้
แสงเรือเรื่องลอยฟุ้งกระจายไปทั่วทั้งสรรพางค์กาย
นัยน์ตาดูจืดปนเปียเขียวขจีจับจ้องมาที่ยอนชู
‘ห้ามจ้องตามันนานเกินไป เพราะมันจะทำให้มนุษย์หลงกล’
เคย์บอกไว้แบบนั้นสินะ แม้ว่าสัตว์ประหลาดนี้จะเป็นตัว
อันตราย แต่ถึงอย่างไรยอนชูก็อดที่จะจ้องมองมันไม่ได้ เขาอยาก
จ้องมองดวงตาคู่นั้น พุดคุยกับมัน และอยากจะถาม
‘ทำไมนายถึงได้สูญเสียเสียงไปนะ’

ยอนชูของก็เคยสูญเสียเสียงไปเช่นกัน เขาพูดไม่ได้ตั้งแต่อายุ
เก้าขวบจนถึงสิบเอ็ดปี ผู้คนต่างมองว่านั่นเป็นโรคทางประสาทชนิด
หนึ่งซึ่งมักพบในเด็กอัจฉริยะ ทว่ามันไม่ใช่ เสียงของเขาก็แค่ถูก
แย่งชิงไปชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น...ด้วยฝีมือของปีศาจร้ายซึ่งกลืนกิน
ตัวเขา

หรือว่านายเองก็ถูกพรากเสียงไปเหมือนกัน...ถูกแม่ मद แห่ง
ท้องทะเลที่ส่งนายมายังศูนย์แห่งนี้แย่งชิงเอาไปใช่หรือไม่

ยอนชูค่อย ๆ ยกฝ่ามือขึ้นแนบกระจก นัยน์ตาสีเขียวเข้มจ้อง
มองมาที่ฝ่ามือของเขา ฝ่ามือมองอย่างบรรจงในทุกช่องว่างระหว่าง
นิ้ว ทุกข้อต่อนิ้วที่โค้งงอ ไปจนถึงปลายนิ้วมือและนิ้วรอยทุกเส้น

จากนั้นมันก็ยื่นแขนมา แม้ว่ายอนชูจะสะดุ้งตกใจ แต่เขาก็
ไม่ได้ปล่อยมือออก มันกางฝ่ามือ แล้วค่อย ๆ ทาบทับกับมือของ
ยอนชูผ่านกระจก

ยอนชูตัวแข็งทื่อ

นี่มัน...

การลอกเลียนแบบซึ่งจะเกิดขึ้นกับสัตว์สังคมเท่านั้น...สันหลัง
ของเขาเย็นวาบพร้อมกับขนลุกชัน ไม่มีปลาตัวไหนที่เลียนแบบ

พฤติกรรมมนุษย์แบบนี้

เขาจ้องมองฝ่ามือซึ่งซ้อนทับกันโดยมีกระดูกก้นกลาง
มือของมันใหญ่มากเสียจนดูเหมือนว่าจะกำทั้งฝ่ามือของ
ยอนซูได้ ระหว่างนิ้วเรียวยาวปรากฏพังผืดบางเบาและโปร่งแสง
กระแสไฟฟ้าแล่นแปลบปลาบออกมาจากฝ่ามือของทั้งสอง
ฝ่าย และน่าแปลกที่เขารู้สึกว่าคุณอากาศข้างในนั้นหนาแน่นขึ้น แม้ว่า
มันจะเป็นไปไม่ได้

ยอนซูถอยออกมาหนึ่งก้าว

เขาล้วงเอารูบิกในกระเป๋าเสื้อกาวน์ออกมาแล้วยื่นไปทาง
แท็งก์น้ำ ใช้นิ้วเคาะด้านบนของรูบิกเบาๆ ราวกับจะบอกให้มันดู
ให้ดี

หลังจากนั้นไม่นาน รูบิกซึ่งสีปะปนกันก็เริ่มขยับไปทั่วทุกทิศ
หากเป็นยามปกติเจ้ารูบิกพวกนี้คงจะขยับรวดเร็วเสียจนมองตาม
ไม่ทัน แต่ครั้งนี้ยอนซูกลับไม่รีบร้อน

คลิก คลิก คลิก

เขาค่อยๆ เรียงสีใหม่ คล้ายกับกำลังสาธิตต่อหน้าเด็กน้อย
ที่เพิ่งเริ่มเล่นรูบิกเป็นครั้งแรก

สิบเจ็ดครั้ง...ในทางคณิตศาสตร์ จำนวนการหมุนรูบิกขั้นต่ำ
คือสิบเจ็ดครั้ง เพราะเขามัวแต่ขยับอย่างเชื่องช้า ทำให้ใช้เวลามากกว่าเดิมเยอะ แต่ยอนซูก็พยายามคิดคำนวณรูปแบบที่ทำให้
เร็วสุด และใช้มันตามความเคยชิน

คลิก คลิก คลิก

การเคลื่อนไหวของมือที่เชื่องช้าและสงบนิ่งทว่าแม่นยำนั้น
ยังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่หยุดนิ่งเลย

หลังจากเรียงสีรูบิกเสร็จ ยอนซูก็เงยหน้าขึ้น เจ้าสิ่งนั้นยังคง

เอามือแตะกระจกและจ้องมองเขาโดยไม่ขยับเขยื้อนเช่นเดิม
ยอนซูเดินไปด้านข้าง ตรงนั้นมีบันไดเหล็กทอดยาวขึ้นไปบน
ปากแท็งก์น้ำ ซึ่งตรงขอบปากแท็งก์น้ำมีพื้นที่สำหรับให้คนยืนได้
แม้ว่าจะมีกรงเหล็กครอบเหนือปากแท็งก์น้ำ แต่นักวิจัยก็มองเห็น
ตัวอย่างการทดลองผ่านช่องว่างระหว่างซี่กรงเหล็กนั้นได้
บันไดเหล็กสะอาดเกลี้ยงเกลาจนแทบไม่มีร่องรอยการใช้งาน
มีเพียงฝุ่นสะสมอยู่เล็กน้อยเท่านั้น ยอนซูปีนบันไดสูงลิ่วขึ้นไป
แล้วสลับสักรูปซึ่งเรียงกันเรียบร้อยก่อนหน้านี้อีกสองสามครั้ง ก่อนจะ
โยนมันลงไปในแท็งก์น้ำ

ตูม!

เขาเฝ้ามองรูปภิกษุมงใต้ น้ำอยู่ครู่หนึ่ง แล้วรีบกลับลงมาอย่าง
รวดเร็ว

เมื่อกลับมาที่เดิม เขาแทบหงายหลังด้วยความตื่นตกใจ
เบเรชิตถือรูปภิกษาเอาไว้

ดูเหมือนว่ามันจะคว้าเอาไว้ก่อนที่รูปภิกษาจะจมลงไป

ตอนนี้ร่างกายของยอนซูเปียกโชกไปด้วยเหงื่อ เพราะเขาเพิ่ง
ปีนขึ้นลงบันไดสูงลิ่ว และความพรั่นพรึงแปลกประหลาดที่ก่อตัวขึ้น
ในใจก็ทำให้เขาเหงื่อออกมากกว่าเดิม

ยอนซูทำท่าสลับสักรูปในอากาศ นอกจากนี้ยังส่งเสียง ‘คลิก
คลิก’ อีกด้วย เบเรชิตเฝ้าดูการกระทำของเขาเงิบๆ โดยถือรูปภิกษา
เอาไว้ในมือ ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองมากไปกว่านี้

“ทำแบบที่ฉันทำเมื่อกี้ได้ไหม หมุนแบบนี้ แล้วก็แบบนี้...”

จู่ๆ ยอนซูที่กำลังขยับมือไม่อย่างตั้งอกตั้งใจก็หยุดเคลื่อนไหว
นั่นเป็นเพราะว่าอีกฝ่ายใช้รูปภิกษาแตะตรงปลายจมูก รวากับดมกลิ่น
เพื่อตรวจสอบสิ่งที่ไม่คุ้นเคย

ยอนซูเฝ้าดูสิ่งที่มันจะทำต่อไปด้วยใจลุ้นระทึก
 คราวนี้มันย้ายรูปิกไปที่มุมปาก แล้วแลบลิ้นออกมาเลียรูปิก
 ดวงตาของยอนซูฉายแววแตกตื่น

“ไม่! ไม่ใช่ นั่นไม่ใช่ของกินนะ”

เขารีบส่ายหน้าเพื่อบอกว่าไม่ใช่ แต่มันไม่รับรู้เลยสักนิด แฮ่
 ...เขาก้าวถอยหลังอย่างหมดแรง ขี้ผมจนยุ่งเหยิง

‘ฉันคงบ้าไปเอง ถึงได้ทำตัวเง่าเหมือนถูกอะไรเข้าสิง’

สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเขาไม่ใช่คน เป็นแค่ปลาแบบเดียวกับเจ้าโอรง

ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการตีความพฤติกรรมของสัตว์ว่า
 เหมือนกับมนุษย์นั้นเป็นเรื่องปกติ ทว่าเป็นเรื่องโง่เขลาและอวดดี
 ที่นักวิชาการซึ่งศึกษาสิ่งมีชีวิตตามธรรมชาติไม่ควรทำ

ดูเหมือนว่าเขาจะเห็นอกเห็นใจกับการสูญเสียเสียงของมัน
 จนใช้ความรู้สึกมากเกินไป นำตลกเหลือเกินที่เขาเผลอคิดไปว่าตน
 กับเบเรซิดเป็นพวกหัวอกเดียวกัน

ยอนซูหันหลังกลับ ไม่สิ เขากำลังจะหันหลัง

สายตาของเขาสบกับเจ้าสิ่งนั้นอีกครั้ง ทั้งที่ตั้งใจจะหันกลับ
 แล้วแท้ๆ ทว่าสายตากลับเลื่อนไปเองราวกับมีบางสิ่งตรึงร่างกาย
 ของเขาไว้

มันเลียรูปิกในมืออีกครั้งโดยที่ดวงตายังคงจับจ้องยอนซู เรียว
 ลิ้นที่แลบออกมาเป็นสีแดง ลิ้นของมันเคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้า เลีย
 รูปิกสีเหลี่ยมมันเงาไปที่ละส่วน เหมือนต้องการรีดเค้นบางสิ่งที่เกาะ
 ติดอยู่บนนั้น

อา...ใบหน้าของยอนซูมืดครึ้มไปชั่วขณะ เขาจดจำได้อย่าง
 แม่นยำ ไม่ว่าจะป็นรูปแบบที่ใช้ในการเรียงรูปิกให้สมบูรณ์ การหมุน
 สิบลีเจ็ดครั้ง หรือแม้กระทั่งว่านิ้วของเขาสัมผัสกับส่วนไหนของรูปิก

บ้างระหว่างหมูนมมัน

แล้วตอนนั้นจุดที่เบเรชิตตัวนั้นกำลังเลียอยู่ ทั้งหมดล้วนเป็นส่วนที่นิ้วของเขาแตะลงไปทั้งสิ้น

เฮือก...หลังคอกของเขาเย็นวาบ

มันไม่ได้ตั้งใจจะกินรูบิก ทว่ากำลังไล่เลียและกลืนกินกลิ่นกายกับอุณหภูมิร่างกายอ่อนจางของยอนซูที่หลงเหลืออยู่บนรูบิกอย่างช้า ๆ พลางจับจ้องเขา

ยอนซูมองเห็นความหิวกระหายในดวงตาสีเขียว เขาคงตีความผิดพลาดด้วยมุมมองของมนุษย์อีกแล้ว ถึงกระนั้นก็ไม่อาจสลัดความรู้สึกอันแรงกล้านั้นทิ้งได้เลย...ยอนซูก้าวเท้าถอยหลัง

เขาได้ยินเสียงแว่วในหู รู้สึกเหมือนได้ยินมันจากที่ไหนสักแห่ง 'ไม่พอ ไม่พอ แค่นี้ยังไม่พอ สิ่งที่เขาอยากกินก็คือเนื้อของเจ้า ลูกตาของเจ้าที่จ้องมองข้าอยู่ตอนนี้' นั่นคือเสียงที่เขาได้ยิน

ไม่จริง ไม่มีทางเป็นไปได้...ความรู้สึกคลื่นเหียนวิงเวียนดีตื่นขึ้นมา รวากับมีแรงที่มองไม่เห็นจุดกระชากตัวเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยอนซูชวนเซออยู่สักพักหนึ่ง ก่อนจะทรงตัวได้ในที่สุด แผ่นหลังของเขาชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ

จากนั้นเขาหันหลังกลับไปแล้วกระโจนไปที่ลิฟต์ทันที